

Sylvain
Reynard

Gabrielovo Inferno

Hriešne
odtiene
vášne

Gabrielovo Inferno

Hriešne odtiene vášne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.sk

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Sylvain Reynard

Gabrielovo Inferno – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sylvain
Reynard

Gabrielovo Inferno

Hriešne
odtiene
vášne

Sylvain Reynard

Gabrielovo Inferno

Hriešne odtiene vášne

In memoriam Maiae.
Resurgam.

Dante a Vergílius sa plavia cez rieku Styx
Rytina Gustava Dorého z roku 1880

GABRIEL 'S INFERNO

Copyright © 2011 by Sylvain Reynard

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **The Berkley Publishing
Group**, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Translation © Miroslava Sedláčková, 2016

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7505-310-7

ISBN e-knihy 978-80-7505-543-9 (1. zverejnenie, 2016)

Prológ

FLORENCIA, 1283

Básnik stál pri moste a sledoval prichádzajúcu ženu. Okolité svet takmer ustal v pohybe, keď si všimol tie veľké tmavé oči a elegantne zvlnené hnedé vlasy.

Najskôr ju nespoznal. Jej krása brala dych, pohybovala sa ladne a s istotou. A bolo tam niečo, v jej tvári a v siluete postavy, čo mu pripomenulo dievča, do ktorého sa kedysi dávno zaľúbil. Každý z nich sa vydal v živote svojou vlastnou cestou a on za ňou stále smútil, za svojím anjelom, svojou múzou, svojou milovanou Beatrice. Bez nej bol jeho život osamelý a prázdny.

A teraz sa jeho milovaná zjavila.

Ako sa k nemu so svojimi spoločníčkami blížila, sklonil hlavu a telo v galantnom pozdrave. Nedúfal, že by si všimla jeho prítomnosť. Bola dokonalá a nedotknuteľná, hnedooký anjel, odetý v oslnivej bielej róbe. On bol naproti tomu starý, nedokonalý a unavený svetom.

Takmer ho minula, keď jeho sklopené oči zachytili pohľadom jednu z jej črievic – tú, ktorá pred ním práve zaváhala. Srdce mu tlklo v zúrivom staccato a on so zatajeným dychom vyčkával. Lásavo k nemu prehovorila a ten tichý, nežný hlas si našiel cestu do jeho spomienok. Vystrašenými očami vyhladal tie jej. Celé roky čakal na tento okamih, dokonca o ňom aj sníval, ale v žiadnom prípade si nepredstavoval, že sa s ňou stretne takou šťastnou náhodou. A nikdy sa neodvážil ani dúfať, že by bol prijatý tak milo.

Vyvedený z miery zamrmľal zdvorilú odpoveď a vychutnal si pôžitok z úsmevu, ktorý mu jeho múza desaťnásobne vrátila. Srdce sa mu vo vnútri nadulo, keď sa láska, ktorú k nej cítil, znásobila a rozhorela v jeho hrudi ako peklo samo.

Bohužiaľ, ich rozhovor bol príliš krátky a ona prehlásila, že musí ísť. Keď mu kývla na rozlúčku, poklonil sa jej, potom sa narovnal a pohľadom sprevádzal jej vzdalujúcu sa postavu. Radosť z ich opätovného stretnutia bola zároveň zakalená vzrastajúcim smútkom, lebo premýšľal, či ju vôbec niekedy znova uvidí...

1. kapitola

„...Slečna Mitchellová?“

Hlas profesora Gabriela Emersona sa niesol celou učebňou až úplne dozadu, kde sedela prítažlivá dievčina s hnedými očami. Hlavu mala sklonenú k lavici a zúrivo si niečo čmárala do zošita. Stratená vo svojich myšlienkach, stratená v preklade.

Desať párov očí sa otočilo k jej bledej tvári s dlhými mihalnicami a k štíhlym bielym prstom, pevne zvierajúcim pero. Potom sa opäť všetky pohľady obrátili späť k profesorovi, ktorý stál úplne bez pohnutia a začínal sa mračiť. Jeho tvrdý výraz ostro kontrastoval s celkovou vyváženosťou jeho rysov, veľkými výraznými očami a plnými perami. Bol krásny, takým tým drsným, mužným spôsobom, ale v tejto chvíli veľmi rozhorčený, čo úplne ničilo príjemný pocit z jeho vzhľadu.

„Ehm.“ Pozornosť dievčaťa upútalo nenápadné odkašlanie po jej pravicu. Prekvapene sa pozrela na statného mladíka, ktorý sedel vedľa nej. Usmial sa a ukázal očami dopredu smerom k profesorovi.

Pomaly sledovala jeho pohľad a na jeho konci našla dve uprené a nahnevané modré oči. Hlasno preglgla. „Očakávam odpoveď na svoju otázku, slečna Mitchellová. *Ak by ste sa k nám láskavo pripojili.*“ Hlas mal rovnako ľadový ako pohľad.

Ostatní študenti sa začali na svojich miestach vrtieť a vymieňať si medzi sebou kradmé pohľady. Ich výrazy jasne naznačovali, že premýšľajú, čo ho šťve. Ale nepovedali nič. (Pretože je všeobecne známe, že študenti neradi konfrontujú svojich profesorov. Pre čokoľvek, a už vôbec nie pre hrubé správanie.)

Dievča nepatrne pootvorilo ústa a zase ich zavrelo. Civelo do tých modrých očí, ktoré ani nemrkli, a tie svoje mala otvorené dokorán ako vyplašený zajac.

„Hovoríte po anglicky?“ posmieval sa jej.

Študentka s havraními vlasmi, sediaca napravo od nej sa snažila potlačiť smiech a stlmila ho do nepresvedčivého kašľa. Všetky pohľady sa teraz presunuli k tomu vydesenému zvieratku, ktorého koža nabrala sýtočervený odtieň. Konečne sklonila hlavu a unikla tak profesorovmu pohľadu.

„Keďže sa zdá, že slečna Mitchellová sa zúčastňuje paralelného seminára v inom jazyku, možno by bol niekto ďalší taký láskavý a odpovedal na moju otázku?“

Kráska po jeho pravici bola jediná, kto sa nedočkavo prihlásil. Otočila sa k nemu a so žiarivým úsmevom veľmi dopodrobna odpovedala, predvádzala sa, šermovala rukami a citovala Danteho v taliančine. Keď skončila, uškrnula sa dozadu na zvyšok triedy, potom zdvihla pohľad k profesorovi a povzdychla si. Jediné, čo jej predstaveniu chýbalo, bolo váľanie sa po podlahe a plazenie sa k jeho nohe, aby mu ukázala svoju nesmiernu psiu oddanosť. (Niežeby to gesto ocenil.)

Profesor sa takmer nebadane zamračil, tentoraz však na nikoho konkrétného, otočil sa chrbtom a začal písať na tabuľu. Vyplašený zajačik potláčal slzy a pokračoval vo svojom čmáraní do zošita. Našťastie sa nerozplakal.

O pár minút neskôr, zatiaľ čo profesor naďalej mlel o spore medzi guelfmi a ghibellinmi, sa na zajačikovom talianskom slovníku objavil kus zloženého papiera. Dievča ho najskôr nezaregistrovalo, ale ďalšie tiché „ehm“ znova upútalo jej pozornosť na dobre vyzerajúceho mladíka vedľa nej. Tentoraz sa usmial skoro až dychtivo a pozrel sa na papier.

Všimla si ho a zažmurkala. Opatrne sledovala profesora, ktorý medzitým neustále zvýrazňoval nekonečné množstvo talianskych slov, položila si odkaz do lona a ticho ho tam rozložila.

Emerson je somár.

Nikto si to nevšimol, pretože, s výnimkou jej suseda, sa na ňu nikto nepozeral. Len čo si tie slová prečítala, znova sa jej objavil na tvári rumenec. Tentoraz však zružovali len krivky jej lícných kostí. Usmiala sa, nie tak, aby ukázala zuby, jamky na lícach alebo vrásky od smiechu, ale aj tak to bol úsmev.

Zdvihla svoj pohľad k chlapcovi vedľa seba a hanblivo sa na neho pozrela. Tvár sa mu roztiahla do širokého a priateľského úsmevu.

„Niečo zábavné, slečna Mitchellová?“

Zreničky jej hnedých očí sa rozšírili hrôzou. Úsmev jej nového priateľa rýchlo zmizol, otočil sa a pozrel na profesora.

Teraz už dobre vedela, že sa mu nemôže pozrieť do tých chladných modrých očí. Namiesto toho zvesila hlavu dole a v obavách si znova a znova hrýzla plnú spodnú peru.

„Bola to moja chyba, pán profesor. Len som sa pýtal, na ktorej strane sme,“ snažil sa ju zachrániť.

„To je sotva vhodná otázka od doktoranda, Paul. Ale keď ste sa už pýtali, začali sme prvým spevom. Verím, že ho dokážete nájsť aj bez pomoci slečny Mitchellovej. Och, a slečna Mitchellová?“

Chvostík vyplašeného zajačika sa roztriasol ako ešte nikdy predtým a ona k nemu zdvihla svoje oči. „Uvidíme sa po prednáške v mojej kancelárii.“

2. kapitola

So skončení seminára Julia Mitchellová náhlivo zastrčila zložený kus papiera, ktorý schovávala na kolenách, do talianskeho slovníka pod heslo *asino*.

„Ospravedlňujem sa za to všetko. Som Paul Norris.“ Priateľský mladík k nej natiahol cez stôl obrovskú labu. Jemne mu ňou potriasla a žasla nad tým, ako je jej ruka v porovnaní s tou jeho malá. Rozdrvil by ju len zovretím dlane.

„Ahoj, Paul. Ja som Julia. Julia Mitchellová.“

„Rád ťa spoznávam, Julia. Je mi ľúto, že sa profesor správal ako dilino. Neviem, čo ho žerie.“ Paul bez štipky irónie označil profesora svojim obľúbeným výrazom.

Mierne sa zapýrila a otočila sa späť ku knihám.

„Si tu nová?“ nedal sa odbiť a trochu naklonil hlavu, akoby sa snažil zachytiť jej pohľad.

„Práve som prestúpila. Z Univerzity Saint Joseph.“

Prikývol, zrejme mu to niečo hovorilo. „A si v magisterskom programe?“

„Áno.“ Ukázala smerom k tabuli v teraz už prázdnej učebni. „Asi to tak nevyzerá, ale mala som tu študovať Danteho.“

Paul píscol medzi zubami. „Takže si tu kvôli Emersonovi?“

Prikývla a on si všimol, že jej na krku začala mierne pulzovať žila, keď sa jej zrýchlil tep. Vzhľadom na to, že na takú reakciu nedokázal nájsť vysvetlenie, prestal si to všímať. Ale mal si na to spomenúť neskôr.

„Je ťažké s ním pracovať, takže nemá veľa študentov. Ja u neho píšem dizertačnú prácu, a potom je tu ešte Christa Petersonová, ktorú si už spoznala.

„Christa?“ pozrela sa na neho spýtavo.

„Tá fľandra vpredu. Je jeho druhou doktorandkou, ale jej cieľom je skôr stať sa budúcou pani Emersonovou. Seminár sotva začal, ale ona mu už pečie keksíky, zastavuje sa za ním v kancelárii a necháva mu telefonické odkazy. Je to neuveriteľné.“

Julia znovu prikývla, ale nepovedala nič.

„Zdá sa, že si Christa nechce uvedomiť striktnú politiku Torontskej univerzity, týkajúcu sa vzťahov so študentmi.“ Paul prevrátil oči a bol odmenený prekrásnym úsmevom. Povedal si, že by mal Juliu Mitchellovú prinútiť k úsmevu častejšie. Ale tentoraz to musel odložiť na neskôr.

„Mala by si ísť. Chcel ťa po hodine vidieť a bude na teba čakať.“

Julia rýchlo nahádzala svoje veci do ošarpaného batohu od L. L. Beana, ktorý nosila už od prvého ročníka na vysokej. „Ehm, neviem, kde má kanceláriu.“

„Keď vyjdeš z učebne, zahni vľavo a potom ešte raz doľava. Má tú rohová miestnosť na konci chodby. Veľa šťastia, uvidíme sa na budúcej hodine, ak nie skôr.“

Vďačne sa usmiala a odišla z posluchárne.

Len čo zahla za roh, všimla si, že dvere profesorovej kancelárie sú pootvorené. Nervózne sa pred nimi zastavila a premýšľala, či by mala najskôr zaklopať, alebo rovno nakuknúť dovnútra. Po chvíľke váhania sa rozhodla pre prvú možnosť. Vystrela pleciami, zhlboka sa nadýchla, zadržala dych a zdvihla ruku k drevenému obloženiu dverí. A vtedy ho začula.

„Prepáč, že som nezavolať späť. Mal som seminár!“ vyštekol nahlas nahnevany hlas, teraz až pridobre známy. Pred tým, než pokračoval, nastalo krátke ticho. „Pretože to bola prvá hodina v tomto roku, ty idiot, a preto, lebo keď som s ňou naposledy hovoril, vravela, že je v poriadku!“

Julia okamžite cúvla. Znelo to, akoby telefonoval a zároveň kričal. Nechcela, aby reval aj na ňu, a tak sa rozhodla utiecť a s následkami sa

vyrovnať neskôr. Lenže jej uši zasiahol srdcervúci vzlyk, ktorý sa mu vydral z hrdla a pre ktorý utiecť nemohla.

„Samozrejme, že som tam chcel byť! Miloval som ju. Isteže som tam chcel byť.“ Spoza dverí unikol ďalší vzlyk. „Neviem, kedy sa tam dostanem. Povedz im, že prídem. Pôjdem rovno na letisko, ale neviem, aký let tak naráchlo chytím.“

Odmĺčal sa. „Ja viem. Povedz im, že je mi to ľúto. Je mi to tak ľúto...“ Jeho hlas zoslabol do tichého roztraseného plaču a Julia počula, ako zavesil telefón.

Bez toho, aby si rozmyslela, čo robí, opatrne nakukla cez dvere.

Muž niečo po tridsiatke mal hlavu zloženú v dlaniach s dlhými prstami, laktami sa opieral o stôl a plakal. Pozerala sa, ako sa mu trasú široké plecia, a počúvala, ako mu žiaľ a trápenie trhajú hruď. A cítila ľútosť.

Chcela ísť za ním, ponúknuť mu súcit a útechu a objasniť ho okolo krku. Chcela ho hladiť po vlasoch a povedať mu, že jej to je ľúto. Na chvíľu si predstavila, aké by to bolo zotrieť mu slzy z tých prenikavých zafirových očí a vidieť, ako sa na ňu láskavo pozerajú. Pomyslela na to, že by ho jemne pobozkala na tvár, len aby ho uistila o svojej účasti.

Ale vidieť ho plakať, akoby mu malo čo nevidieť puknúť srdce, ju prikovalo na mieste, a tak žiadnu z tých vecí neurobila. Keď si konečne uvedomila, kde je, rýchlo zmizla späť za dvere, popamäti vytiahla kúsok papiera z batohu a napísala:

*Je mi to ľúto.
Julia Mitchelllová*

Potom bez toho, aby úplne presne vedela, čo robí, pridržala papier pri zárubni a privrela ho tam dverami od jeho kancelárie, ktoré ticho pritiahla k sebe a zatvorila ich.

Juliinou hlavnou povahovou črtou nebola plachosť. Jej najlepšou vlastnosťou a tým, čo ju charakterizovalo, bol jej súcit, zvláštnosť, ktorú nezdedila ani po jednom z rodičov. Jej otec bol slušný človek a mal sklony byť tvrdý a neústupný. Zosnulá matka nebola v žiadnom prípade súcitná, dokonca ani k svojmu jedinému dieťaťu.

Tom Mitchell toho veľa nenahovoril, ale bol dobre známy a všeobecne obľúbený. Bol správcom budov Susquehannskej univerzity a veliteľom hasičov v Selinsgrove Borough v Pensylvánii. Vzhľadom na to, že miestny hasičský zbor bol čisto dobrovoľný, on i jeho ďalších päť kolegov museli byť za všetkých okolností neustále na telefóne. Chopil sa svojej úlohy s pýchou a veľkou oddanosťou a to znamenalo, že bol zriedkakedy doma, dokonca ani vtedy, keď práve nemal pohotovosť. V ten večer, keď mala Julia svoj prvý seminár, jej volal z hasičskej stanice a mal radosť, že mu konečne zdvihla mobil.

„Tak ako to ide, Jules?“ V jeho hlase nezaznel žiaden sentiment, ale aj napriek tomu ju upokojil a zahrial ako teplá deka.

Vzdychla. „V pohode. Prvý deň bol... zaujímavý, dalo sa.“

„Správajú sa k tebe tí Kanadania dobre?“

„Ach, áno. Všetci sú veľmi milí.“ *To Američania sú bastardi. No dobre, jeden Američan.*

Tom si raz alebo dvakrát odkašľal a Julia zatajila dych. Za tie roky zo skúsenosti vedela, že sa jej chystá povedať niečo vážne. Premýšľala, čo by to tak mohlo byť.

„Zlato, Grace Clarková dnes zomrela.“

Julia sa posadila na posteľ a pozerala do prázdna.

„Počula si, čo som povedal?“

„Áno. Áno, počula.“

„Vrátila sa jej rakovina. Mysleli si, že je v poriadku, ale vrátilo sa to a v momente, keď to zistili, už to mala v kostiach a v pečeni. Richard a deti sú tým dosť otrasení.“

Julia si zahryzla do pery a potlačila vzlyk.

„Vedel som, že tú novinu ponesieš ťažko. Bola pre teba ako matka a s Rachel ste boli na strednej škole také dobré kamarátky. Počula si o tom od nej?“

„Ehm, nie. Nie, nepočula. Prečo mi to nepovedala?“

„Nie som si istý, kedy zistili, že je Grace zase chorá. Dnes som bol u nich, aby som sa s nimi stretol, a Gabriel tam ani nebol, čo je dosť problematické. Netuším, čo zas spôsobí, až dorazí. V tej rodine je veľa zlej krvi.“ Tom potichu zakľal.

„Pošleš im kvety?“

„Myslím, že áno. Ja sa v týchto veciach veľmi nevyznám, ale mohol by som požiadať Deb, aby mi pomohla.“

Deb Lundyová bola Tomova priateľka. Julia prevrátila pri zmienke o nej oči, ale nechala si svoju nesúhlasnú reakciu pre seba.

„Popros ju, prosím, aby poslala niečo aj za mňa. Grace milovala gardénie. A nechaj Deb za mňa napísať kondolenciu.“

„Urobím to. Nepotrebuješ niečo?“

„Nie, som v poriadku.“

„Potrebuješ nejaké peniaze?“

„Nie, ocko. Na živobytie mi vystačí štipendium, keď budem šetriť.“

Tom sa odmlčal a ona vedela, čo sa chystá povedať, ešte skôr než otvoril ústa.

„Je mi to ľúto s tým Harvardom. Snáď budúci rok.“

Julia vystrela pleciami a prinútila sa k úsmevu, aj keď to jej otec nemohol vidieť. „Možno. Porozprávame sa neskôr.“

„Maj sa, zlato.“

Druhý deň ráno išla Julia na univerzitu trochu pomalšie ako obvykle a počúvala hudbu zo svojho iPodu. V hlave si zostavovala e-mail s kondolenciou a ospravedlnením pre Rachel, počas chôdze v duchu vytvárala vety a upravovala ich.

V Toronte vial teplý septembrový vietor a jej sa to páčilo. Mala rada blízkosť jazera. Páčil sa jej slnečný svit a pokoj. Oceňovala úhľadné ulice bez smetí. Páčila sa jej skutočnosť, že je v Toronte a nie v Selinsgrove alebo vo Filadelfii – že je stovky míľ ďaleko od *neho*. Iba dúfala, že to tak aj zostane.

Bola stále duchom v e-maile pre Rachel, keď vstúpila do kancelárie katedry talianskych štúdií, aby sa pozrela do svojej priehradky na poštu. Nieкто jej poklepal na lakeť a objavil sa v jej zornom poli.

Vytiahla si slúchadlá z uší. „Paul... ahoj.“

Usmial sa na ňu a zišiel pohľadom o trochu nižšie. Julia bola malá, zvlášť v teniskách, a vrchom hlavy mu sotva siahala do polovice hrudníka.

„Ako dopadla schôdzka s Emersonom?“ Úsmev mu z tváre zmizol a s obavami sa na ňu zahľadel.

Zahryzla si do pery, nervózný zvyk, s ktorým by mala prestať, ale nedokázala to. Robila to nevedomky. „Uf, ja som tam nešla.“

Zavrel oči a zaklonil hlavu. Trochu zastonal. „To... nie je dobré.“

Julia sa mu snažila objasniť situáciu. „Dvere do jeho kancelárie boli zatvorené. Myslím, že práve telefonoval... nie som si istá. Tak som mu nechala odkaz.“

Paul si všimol jej nervozitu a spôsob, akým sa jej jemne vyklenuté obočie uprostred stretlo. Bolo mu jej ľúto a v duchu profesora preklínal, že je taký hrubý. Vyzeralo to tak, že nie je ťažké ju zraniť, a Emerson bol ľahostajný k tomu, aký má jeho postoj vplyv na študentov. Preto sa Paul rozhodol, že jej pomôže.

„Ak mal telefonát, určite nechcel byť rušený. Dúfajme, že to tak bolo. Alebo by som povedal, že si práve vzala svoj osud do vlastných rúk.“ Vzpriamal sa v celej svojej výške a nenútene si pretiahol paže. „Daj mi vedieť, či to bude mať nejaké následky, a ja uvidím, čo by sa s tým dalo robiť. Keď bude revať na mňa, vydržím to. Nechcel by som, aby kričal na teba.“

Vzhľadom na to, že to vyzerá, že by si umrela od strachu, Zajačik.

Julia chcela niečo povedať, ale zostala radšej ticho. Pousmiala sa a prikývla, ocenila to. Potom pristúpila k priehradkám na poštu a vytiahla tú svoju.

Väčšinou reklamy. Niekoľko inzerátov z katedry vrátane oznámenia o verejnej prednáške, prezentovanej profesorom Gabrielom O. Emersonom, nazvanej *Smilstvo v Danteho Pekle: Smrteľný hriech voči sebe samému*. Julia si ten názov prečítala niekoľkokrát, než ho bola schopná vstrebať. Ale len čo ho pochopila, ticho si pre seba prevrapene pískla.

A zopakovala to, keď si všimla druhé oznámenie, ktoré uvádzalo, že prednáška profesora Emersona bola zrušená a presunutá na neskorší dátum. A znovu zahmkala, keď objavila tretie oznámenie, ktoré hlásilo, že sa všetky semináre, stretnutia aj konzultácie s profesorom Emersonom rušia, pokiaľ nebude uvedené inak.

Potom znovu siahla do svojej priehradky po malý útržok papiera. Rozbalila ho a čítala:

*Je mi to ľúto.
Julia Mitchelllová*

Stále si pre seba pohmkávala, zatiaľ čo si lámala hlavu, čo to má znamenať, že našla vlastný odkaz vo svojej pošte deň po tom, čo ho strčila profesorovi Emersonovi medzi dvere. Ale nakoniec sa zastavila, rovnako ako jej srdce, keď ten papierik otočila a prečítala si nasledujúce:

Emerson je somár.

3. kapitola

Bývali časy, keď by sa Julia v reakcii na taký trapas zosunula na zem, stočila sa do kľbka a možno tak zostala naveky. Ale v dvadsiatich troch rokoch už bola bezcitnejšia. Takže namiesto toho, aby stála pred poštovými schránkami a premýšľala o tom, ako jej krátka akademická kariéra práve mizne v plameňoch a scvrkáva sa na kôpku popola pri jej nohách, ticho dorobila v škole, čo potrebovala, a pobrala sa domov.

Odsunula všetky myšlienky na svoju kariéru bokom a urobila štyri veci.

Po prvé, strčila si do vrečka nejaké peniaze zo škatuľky pre núdzové prípady, ktorá sa vhodne nachádzala pod jej posteľou.

Po druhé, vošla do najbližšieho obchodu s liehovinami a kúpila si veľkú fľašu veľmi lacnej tequily.

Po tretie, vrátila sa domov a napísala dlhý a kajúcny e-mail Rachel, v ktorom jej vyjadrila svoju sústrasť. Účelovo v ňom zabudla spomenúť, kde býva a čo robí, a odoslala ho radšej zo svojho g-mailového účtu než z univerzitnej adresy.

Po štvrté, išla nakupovať. Touto činnosťou si naplánovala akúsi plačlivú a srdcervúcu poctu pre Rachel aj Grace, pretože obe milovali drahé veci, a Julia bola v skutočnosti na takéto mŕňanie dosť chudobná.

Keď sa Julia kedysi prisťahovala do Selinsgrove a stretla v prvom ročníku na strednej škole Rachel, nemohla si dovoliť nakupovať. Ale nemohla veľa míňať ani teraz, pretože bez možnosti pracovať popri univerzite a tým si prílepiť sotva ušetrila zo štipendia študentky na skromné živobytie. Ako Američanka so študentským vízom mala obmedzené možnosti zohnať si prácu.

Kým pomaly prechádzala okolo krásnych výkladov na Bloor Street, premýšľala o svojej dávnej kamarátke a o svojej náhradnej matke. Stála pred obchodom Prada a vybavovala si tú jediná príležitosť, keď ju Rachel vzala so sebou na nákup módnych značkových topánok. Julia ešte tie čierne lodičky Prada s ihličkovými podpätkami má. Sú schované v škatuli od topánok vzaďu v šatníku. Mala ich na sebe len raz, v tú noc, keď zistila, že bola podvedená, a hoci by ich s chuťou zničila, rovnako ako zničila svoje šaty, nedokázala to. Rachel jej ich kúpila ako darček na privítanie bez toho, aby vedela, že sa vlastne Julia v skutočnosti vracia domov.

Potom stála celú večnosť pred butikom Chanel a s plačom spomínala na Grace. Kedykoľvek prišla na návštevu, vždy zdravila Juliu s úsmevom a objatím. A keď Juliina matka za tragických okolností zomrela, Grace jej povedala, že ju miluje a bola by rada jej matkou, keby o to stála. Pre ňu bola Grace vždy lepšou matkou, na Sharoninu hanbu a Juliine rozpačky, než bola Sharon.

A keď boli všetky jej slzy preč a obchody sa na noc zatvorili, Julia sa pomaly vrátila do svojho bytu a začala sa obviňovať za to, že bola veľmi zlá nevlastná dcéra, mizerná priateľka a príšerná hlupaňa, ktorá sa nevie ani pozrieť, či je útržok papiera, na ktorý napísala vo svojom mene odkaz niekomu, koho milovaná matka práve zomrela, prázdny.

Čo mu asi muselo prechádzať hlavou, keď ten odkaz objavil? Julia, povzbudená panákom tequily či dvoma alebo troma, si dovoľila položiť niekoľko jednoduchých otázok. *Čo si o mne musí myslieť teraz?*

Váhala, či si nemá zbaľiť všetky veci a nasadnúť do autobusu spoločnosti Greyhound, ktorý by ju odviezol domov do Selinsgrove, len aby sa s ním nemusela stretnúť. Hanbila sa, že jej nedošlo, že to bola Grace, o ktorej v ten hrozný deň hovoril profesor Emerson do telefónu. Ale jej ani nenapadlo, že sa jej vrátila rakovina, a už vôbec nie to, že zomrela. Julia bola taká nahnevaná, že vykročila s profesorom zlou nohou. Jeho nepriateľstvo bolo šokujúce. Ale ešte viac ju prekvapila jeho tvár, keď plakal. Jediné, na čo v tej príšernej chvíli myslela, bolo utešiť ho, a táto jediná myšlienka odvieďla jej pozornosť od toho, aby uvažovala o dôvode jeho zármutku.

A akoby nestačilo to, že mu práve pukalo srdce nad správou, že Grace zomrela bez toho, aby mal príležitosť sa s ňou rozlúčiť alebo jej povedať, že ju miloval. Alebo to, že sa niekto, pravdepodobne jeho brat Scott, do neho bez výčitiek pustil za to, že neprišiel domov. Nie, pretože on, po tom, čo ho zničil žiaľ a rozplakal sa ako dieťa, musel zakúsiť ten veľmi príjemný zážitok, keď otvoril dvere, aby odišiel na letisko, a našiel ešte jej lístok s vyjadrením sústrasti. A s tým, čo Paul napísal na druhú stranu.

Nádhera.

Julia bola prekvapená, že ju profesor na mieste nevyhodil zo svojho seminára. *Možno si ma pamätá.* Formulovať túto myšlienku pomohol Julii ďalší panák tequily, ale ďalej premýšľať nemohla, pretože sa zvalila v bezvedomí na podlahu.

O dva týždne neskôr, keď si zase prezerala schránky na katedre, sa Julia nachádzala v trochu lepšom stave. Áno, bolo to, akoby čakala na cestovný lístok smrti bez nádeje na prestup. Nie, neodišla zo školy ani neodišla domov.

Je pravda, že sa často červenala ako školáčka a bola príšerne hanblivá, ale bola tiež tvrdohlavá. A vytrvalá. A veľmi chcela študovať Danteho a ak to znamenalo zatiahnuť do toho neznámeho spoluvinníka, aby unikla trestu smrti, bola ochotná to urobiť.

Iba tú skutočnosť neoznámila Paulovi. Zatiaľ.

„Julianna? Môžete ísť na chvíľku sem?“ zavolala ju od svojho stola pani Jenkinsová, pekná postaršia sekretárka.

Julia k nej poslušne pristúpila.

„Vy ste mali nejaký problém s profesorom Emersonom?“

„Ja, ach, ja... neviem.“ Začervenala sa a začala si bolestivo hrýzť zvnútra do líca.

„Dnes ráno som dostala dva naliehavé e-maily, v ktorých ma žiada, aby som vám s ním naplánovala schôdzku hneď, ako sa vráti. Nikdy to pre profesorov nerobím. Väčšinou dávajú prednosť tomu, že si rozvrh

plánujú sami. Z nejakého dôvodu ma požiadal, aby som mu schôdzku s vami dohodla ja a mala ju zaznamenanú vo vašej zložke.“

Julia prikývla, vybrala si z batohu diár a snažila sa nemyslieť na to, čo o nej asi v tých e-mailoch písal.

Pani Jenkinsová sa na ňu netrpezlivo pozrela. „Takže zajtra?“

Juliin výraz pohasol. „Zajtra?“

„Príde dnes večer a chce sa s vami stretnúť vo svojej kancelárii zajtra o štvrtej popoludní. Môžete sa tam dostaviť? Musím mu odpovedať na e-mail, aby som to potvrdila.“

Súhlasila, zaznamenala si schôdzku do svojho diára a predstierala, že je tá poznámka nutná.

„Nenapísal, o čo ide, ale uviedol, že je to vážne. Rozmýšľam, čo to môže znamenať...“ hlas pani Jenkinsovej sa neprítomne vytratil.

Keď Julii skončil školský deň, pobrala sa domov, s pomocou señority Tequily, baliť.

Do nasledujúceho rána mala väčšinu oblečenia zabalenú v dvoch veľkých kufroch. Nebola ochotná sebe (alebo tequile) priznať porážku, preto si nezbalila úplne všetko, a pristihla sa, že sa v túžbe po rozptýlení nervózne pohráva s palcami. Takže urobila jedinou vec, ktorú by v takej situácii mohol urobiť študent so štipkou sebaúcty, ktorý odkladá nevyhnutné, okrem opíjania sa a flámovania s ďalšími podobne postihnutými študentmi, – upratala byt.

Nezabralo to veľa času. Ale keď skončila, všetko bolo v úplnom poriadku, ľahko navoňané citrónom a úzkostlivo čisté. Julia bola na svoj úspech naozaj pyšná a so vztýčenou hlavou schmatla batoh.

Profesor Emerson medzitým pochodoval po chodbách katedry a nechával za sebou bez povšimnutia tak študentov, ako aj kolegov z fakulty. Mal mizernú náladu a nikto nemal odvahu zahrávať sa s ním.

V týchto dňoch bol posadnutý túžbou niečo robiť, ale jeho vzťahovacia povaha sa stresom a nedostatkom spánku ešte zhoršila. Bol zrejme prekliaty bohomí Air Canada, pretože na spätočnej ceste z Filadelfie

sedel vedľa otca s dvojročným dieťaťom. Dieťa jačalo a ocikalo sa (a profesora Emersona tiež), zatiaľ čo jeho otec hlasno chrápal. V pološere lietadla, keď sa snažil vyčistiť si nohavice od Armaniho, sa profesor Emerson priklonil k názoru, že by vláda mala mať právo ľahostajných rodičov nútenne sterilizovať.

Julia sa dostavila na svoju schôdzku s profesorom Emersonom presne o štvrtej popoludní a bola potešená zistením, že má zatvorené dvere. Nadšenie ju ale čoskoro opustilo, keď si uvedomila, že profesor vo svojej kancelárii je a vrčí tam na Paula.

Keď sa o desať minút neskôr Paul objavil, bol aj pri svojej výške meter deväťdesiat viditeľne otrasený a Julia šibla očami k núdzovému východu. Päť krokov a bude za lietacími dverami, voľná a na úteku pred políciou pre nelegálne spustenie požiarneho poplachu. Zdalo sa to ako lákavý nápad.

Paul jej pohľad zachytil a zavrtil hlavou, adresoval profesorovi Emersonovi niekoľko vybraných nadávok a potom sa usmial. „Nechcela by si so mnou zájsť niekedy na kávu?“

Julia sa na neho prekvapene pozrela. Bola dosť mimo už kvôli nadchádzajúcej schôdzke, a tak bez toho, aby o tom veľmi premýšľala, súhlasila.

Usmial sa a naklonil sa k nej. „Bolo by jednoduchšie, keby som mal tvoje číslo.“

Zapýrila sa a rýchlo vytiahla kus papiera, skontrolovala ho, aby si bola istá, že je nepopísaný, a v rýchlosti naň načmárala svoje číslo na mobil.

Vzal si ho od nej, pozrel naň a potľapkal ju po paži. „Ukáž mu to, Zajačik.“

Julia nemala čas spýtať sa ho, prečo si myslí, že jej prezývka je alebo by mala byť Zajačik, pretože už ju volal síce atraktívny, ale netrpezlivý hlas.

„Tak poďte, slečna Mitchellová.“

Vošla do jeho kancelárie a neisto sa zastavila hneď za dverami.

Profesor Emerson vyzeral unavený. Pod očami mal fialové kruhy, bol veľmi bledý a vyzeral pochudnuto. Kým bol zahĺbený do nejakej zložky, pomaly si jazykom prešiel po spodnej pere.

Julia na neho pozerala, ohromená zmyselnosťou jeho úst. Po chvíli, s vynaložením obrovského úsilia, od nich odtrhla zrak a presunula ho k jeho okuliárom. Nikdy predtým ich nevidela, možno ich nosil, len keď bol unavený. Ale dnes boli jeho prenikavé zafírové oči čiastočne ukryté za okuliarmi značky Prada. Čierny rám ostro kontrastoval s teplou hnedou farbou jeho vlasov a modrou farbou jeho dúhoviek, takže sa okuliare zdali byť tým hlavným, čo na jeho tvári priťahovalo pozornosť. Julia si okamžite uvedomila, že nielenže ešte nikdy predtým nevidela žiadneho takého atraktívneho profesora, ona nikdy ani nevidela profesora, ktorý by bol tak starostlivo zladený. Mohol by sa pokojne objaviť v reklamnej kampani Prada, čo však ešte nikdy žiadny profesor neurobil.

(Je potrebné poznamenať, že univerzitní profesori zvyčajne nebyvajú obdivovaní pre svoj zmysel pre módu.)

Poznala ho dosť dobre na to, aby vedela, že je náladový. A že si – aspoň v poslednom čase – potrpí na slušnosť a zdvorilosť. Vedela, že by neprekážalo ani to, keby sa aj bez jeho pozvania posadila do jedného z tých pohodlných kožených kresiel, najmä ak si ju pamätá. Ale vzhľadom na to, ako ju oslovil, zostala stáť.

„Prosím, posaďte sa, slečna Mitchellová.“ Hlas mal chladný a nemiolsrdný a namiesto ku kreslu ukázal k nepohodlne vyzerajúcej kovovej stoličke.

Julia si povzdychla a prešla k tvrdej stoličke z Ikey, ktorá stála pred jednou z masívnych vstavaných knižníc. Priala si, aby jej dovolil sadnúť si inam, ale rozhodla sa, že sa s ním nebude dohadovať.

„Presuňte si stoličku k môjmu stolu. Nebudem ťaťahovať krk, aby som na vás videl.“

Postavila sa a urobila, čo jej povedal, ale od nervozity jej spadol batoh na podlahu. Mykla sa, očervenela od hanby od hlavy až k päťam, keď sa z jeho vnútra časť drobností vysypala von – vrátane tampónu, ktorý sa kotúľal okolo stola profesora Emersona a zastavil sa pár centimetrov od jeho koženej aktovky.

Možno si ho nevšímne, kým pôjdem preč.

Julia si celá v rozpakoch čupla a začala dávať ostatné veci späť dovnútra. Už to skoro mala, keď jej praskol popruh cez plece a všetko, čo bolo

v batohu, sa s hlasným treskom znovu vysypalo na zem. Rýchlo si kľakla na kolená, ale jej papiere, perá, iPod, mobil a zelené jablko už sa rozleteli na profesorov krásny perzský koberec.

Ach, bohovia všetkých študentov a večných kazisvetov, zabite ma. Prosím.

„Robíte si zo mňa žarty, slečna Mitchellová?“

Julia z toho sarkazmu stuhla a pozrela mu do tváre. To, čo tam uvidela, ju takmer rozplakalo.

Ako môže byť niekto s takým anjelským menom taký krutý? Ako môže byť taký melodický hlas taký drsný? Na chvíľu sa stratila v mrazivých hĺbkach jeho očí a túžila po čase, keď na ňu hľadeli s láskavosťou. Ale neprepadla zúfalstvu, zhlboka sa nadýchla a rozhodla sa, že urobí lepšie, keď si zvykne na to, aký je teraz. Aj keď to je hrozné a bolestivé sklamanie.

Nemo pokrútila hlavou a vrátila sa k upratovaniu vecí do svojho, teraz už roztrhnutého, batoha.

„Očakávam odpoveď, keď vám položím otázku. Ste si istá, že už si to zapamätáte?“ Rýchlo ju preletel pohľadom a potom sa pozrel späť do zložky vo svojich rukách. „Možno nie ste taká múdra.“

„Ospravedlňujem sa, doktor Emerson.“ Zvuk jej hlasu prekvapil dokonca aj ju samotnú. Bol tichý, ale pevný. Nebola si istá, odkiaľ sa vzala jej odvaha, ale v duchu ďakovala bohom všetkých študentov, že jej prišli na pomoc... aspoň v tomto prípade.

„Som profesor Emerson,“ odsekol. „Doktorov je dvanásť do tucta. Dokonca aj chiropraktici a pediatri si hovoria doktori.“

Julia sa pokúsila zapnúť svoj roztrhnutý batoh, dostatočne potrestaná. Nanešťastie, zips bol tiež pokazený. Zadržala dych, ťahala ho a s nevyslovenými kliatbami sa ho snažila prinútiť k spolupráci.

„Mohli by ste ma prestať rozčuľovať tým smiešnym ohavným batohom a sadnúť si na stoličku ako normálna ľudská bytosť?“

Videla, že už je za hranicou zúrivosti, tak položila svoju smiešnu ohavnosť na podlahu a ticho si sadla na nepohodlnú stoličku. Zložila si ruky do lona, aby sa s nimi nemohla hrať, a čakala.

„Vy sa vážne musíte považovať za vtipkára. Som si istý, že *toto* sa vám tiež zdalo smiešne.“ Hodil po nej kus papiera, ktorý pristál tesne vedľa jej tenisiek.

Zohla sa, aby ho zdvihla, a zistila, že je to fotokópia toho príšerného odkazu, ktorý mu tu nechala v deň, keď zomrela Grace.

„Môžem to vysvetliť. Bol to omyl. Ja som nepísala oba...“

„Nestojím o vaše výhovorky! Žiadal som vás, aby ste sa dostavili do mojej kancelárie, a vy ste to neurobili, že nie?“

„Ale vy ste mali telefonát. Dvere boli zatvorené a...“

„Dvere neboli zatvorené!“ Hodil po nej niečo, čo vyzeralo ako vizitka. „Predpokladám, že toto mal byť tiež vtíp?“

Julia zdvihla odhodenu kartačku a zalapala po dychu. Bolo to malé kondolenčné pranie, také, čo sa posielalo s kvetmi:

*Je mi veľmi ľúto Vašej straty.
Prosím, prijmite moju sústrasť.
S láskou,
Julia Mitchelllová*

Pozrela sa na neho a zistila, že z neho zlosť priam srší. Rýchlo zamurkala, čím sa snažila nájsť slová ospravedlnenia.

„To nie je tak, ako si myslíte. Chcela som povedať, ako je mi to ľúto a...“

„Vari ste to neurobili už v tom texte, ktorý ste mi nechali?“

„Ale toto bolo pre vašu rodinu, ktorá...“

„Moju rodinu z toho vynechajte!“ Odvrátil sa od nej, zavrel oči a zložil okuliare, aby si mohol rukami pretrieť tvár.

Julia prešla z oblasti prekvapenia priamo do krajiny úžasu. Nikto mu to nevysvetlil. On úplne zle pochopil jej kondolenciu a nikto to neuviedol na pravú mieru. S pocitom na vracanie si začala lámať hlavu, čo to znamená.

Profesor si nevšimol jej zamyslenie a s herkulovským úsilím sa upokojil, zavrel zložku a s opovrhnutím ju odhodil na stôl. Potom na ňu uprel svoj pohľad.

„Vidím, že ste sem prišli v rámci štipendia študovať Danteho. Som na tejto katedre jediný, kto má v súčasnej dobe študentské práce v tejto oblasti na starosti. Vzhľadom na to, že toto...“ ukázal na priestor medzi

nimi dvoma, „... nebude fungovať, musíte zmeniť tému svojej diplomovej práce a nájsť si iného odborného poradcu. Alebo prestúpiť na inú katedru, či ešte lepšie, na inú univerzitu. Budem o svojom rozhodnutí s okamžitou platnosťou informovať vedúceho vášho programu. Ospravedlňte ma...“

Otočil sa na kresle k svojmu notebooku a začal zúrive písať.

Julia bola otrasená. Zatiaľ čo tam sedela a ticho vstrebávala nielen jeho tirádu, ale aj jeho záver, profesor prehovoril bez toho, aby sa obťažoval zdvihnúť k nej oči: „To je všetko, slečna Mitchellová.“

Nehádala sa s ním, nemalo to zmysel. Stále ako v mrákotách sa pozviechala a zobrala svoj pohoršujúci batoh. Pritisla si ho trochu neisto na hrud' a pomaly vyšla z jeho kancelárie.

Vyzerala skoro ako zombie.

Keď opustila budovu a prešla na druhú stranu Bloor Street, uvedomila si, že si vybrala zlý deň na to, aby odišla z domu bez kabáta. Ochladilo sa a začalo pršať. Tenké tričko s dlhými rukávami jej premoklo sotva päť krokov od katedry. Ani jej nenapadlo vziať si dáždnik, takže aby sa dostala domov, musela prejsť pešo tri dlhé bloky vo vetre, chlade a daždi.

Ach, bohovia zlej karmy a búrok, zmilujte sa nado mnou.

Počas chôdze našla aspoň nejakú útechu v tom, že tá smiešna ohavnosť, čo bola jej batohom, teraz veľmi dobre slúžila na zakrytie jej mokrého a zrejme aj priehľadného trička a bavlnenej podprsenky. *Zožerte si to, profesor Emerson.*

Ako tak kráčala, premýšľala o tom, čo sa práve odohralo v jeho kancelárii. Pripravila sa na to tak, že si minulú noc pre všetky prípady zbavila dva kufre. Ale úprimne verila, že si ju bude pamätať. Verila, že k nej bude láskavý. Lenže nebol.

Nenechal ju vysvetliť tú kolosálnu hlúposť s odkazom. Nepochopil jej kvety a kondolenciu. A skutočne ju vyhodil z kurzu. Bolo po všetkom. Teraz sa bude musieť s hanbou vrátiť do Tomovho malého domčeka v Selinsgrove... a on zistí, že je späť, a vysmeje sa jej. Oni sa jej budú smiať spoločne. Hlúpa Julia. Myslela si, že dokáže odísť zo Selinsgrove a niečo zo seba urobiť. Myslela si, že môže ísť študovať a stať sa profesorkou... Čo si to chcela nahovárať? Teraz už bolo po všetkom, aspoň na tento akademický rok.

Julia sa pozrela dolu na zničený a teraz už aj premočený batoh, akoby to bolo dieťa, a pevne si ho pritisla k hrudi. Po tom, čo predviedla svoju úplnú neschopnosť a pochabosť, už nemala ani dôstojnosť. A stratiť to všetko pred ním, po všetkých tých rokoch, to už bolo naozaj viac, než dokázala zniesť.

Pomyslela na zakotúľaný tampón pod jeho stolom a vedela, že keď sa o piatej popoludní zohne po svoju aktovku, jej poníženie bude dokonané. Aspoň že tam nebude, aby sa stala svedkom jeho šokovanej a znechutennej reakcie. Predstavila si, že pán profesor Emerson z toho šoku porodí. A to doslova... ako tam leží na tom krásnom perzskom koberci, ktorý zdobí jeho kanceláriu, a bolestivo a hlasno privádza na svet nový život.

Dva bloky od svojho bytu mala Julia svoje dlhé hnedé vlasy úplne premočené a prilepené k hlave v nepoddajných prameňoch. Tenisky jej čvachtali pri každom kroku. Dážď sa po nej valil, akoby stála pod odkvapom. Okolo nej sa rútili autá a autobusy, ale ona sa ani neobťažovala pokúsiť sa uhnúť z cesty, keď ju občas zasiahli prúdy špinavej vody z rušnej ulice. Rovnako ako svoje životné sklamanie to jednoducho prijala.

V tej chvíli sa priblížil ďalší automobil, ale tento pribrzdil natoľko, aby ju neošpliechala voda z kaluže. Bol to novovyzerajúci čierny jaguár.

Jaguár spomalil ešte viac a nakoniec zastavil. Keď prechádzala Julia okolo, dvere spolujazdca sa otvorili a mužský hlas zavola: „Nastúpte.“

Zaváhala; ten vodič určite nevolal na ňu. Rozhliadla sa okolo, ale bola jediná, ktorá bola dosť hlúpa, že sa tu prechádzala v prietrži mračien. Zvedavo pristúpila o krok bližšie.

Dobre vedela, že by nemala nasadnúť do auta k niekomu cudziemu, dokonca ani v kanadskom meste nie. Ale keď sa pozrela na miesto vodiča a videla, ako jej pohľad vracajú dve prenikavé modré oči, išla pomaly k nemu.

„Dostanete zápal pľúc a umriete. Nastúpte si. Odveziem vás domov.“ Jeho tón bol teraz jemnejší, oheň bol preč. Toto bol takmer rovnaký hlas, ktorý si pamätala.

Takže skôr pre tú spomienku, než z akéhokoľvek iného dôvodu, vliezla dnu, zabuchla za sebou dvere a v duchu sa ospravedľovala bohom

jaguárov, že zašpiní ich nedotknutý čierny kožený interiér a nepoškvrnené koberčeky.

Zmeravela, keď jej uši zaplnili tóny Chopinovho *Deviatego nocturna*, Opus 2, a potom sa sama pre seba usmiala. Vždy mala túto melódiu rada.

Otočila sa čelom k vodičovi. „Ďakujem vám, profesor Emerson.“

4. kapitola

Profesor Emerson zle odbočil. Jeho život by sa tiež dal popísať ako séria zlých odbočiek, ale toto bola úplná náhoda. Práve si čítal na iPhone naštvaný e-mail od svojho brata a zároveň šoféroval jaguára v búrke uprostred dopravnej špičky v centre Toronta. Následkom toho odbočil z Queen's Parku doľava na Bloor Street namiesto toho, aby išiel doprava. To znamenalo, že mieril na opačnú stranu od svojho domova.

Nebolo žiadnej šance otočiť sa na Bloor Street v dopravnej špičke. Bola taká hustá premávka, že mohol len ťažko odbočiť doprava a vyhnúť sa jej. A vtedy natrafil na úplne premočenú a úboho vyzerajúcu slečnu Mitchellovú, vlečúcu sa po ulici ako bezdomovec, a v záchvate previnenia ju pozval do svojho auta, ktoré bolo jeho pýchou a radosťou.

„Je mi ľúto, že vám ničím čalúnenie,“ ospravedlnila sa váhavo.

Prsty profesora Emersona zovreli volant. „Mám na to niekoho, kto to blato vyčistí.“

Julia sklonila hlavu, jeho odpoveď ju ranila. Jednoznačne ju prirovnal k bahnu a to bolo presne to, čo si o nej teraz myslel. Bola bahno pod jeho nohami.

„Kde bývate?“ spýtal sa v snahe zapojiť ju do zdvorilej a bezpečnej konverzácie počas doby, ktorú spolu strávia a ktorá, ako dúfal, bude trvať len krátko.

„Na Madisonskej. Je to len tamto vpravo,“ ukázala kus pred nich.

„Ja viem, kde je Madisonská,“ odsekol.

Julia sa prikrčila k bočnému okienku a kútikom oka ho pozorovala. Pomaly otočila hlavu, pozrela sa von a silne zahryzla zubami do svojej spodnej pery.

Profesor Emerson si zanaďával pod fúzy. Dokonca aj pod spleťou mokrých tmavých vlasov bola pekná – hnedooký anjel v džínsoch a teniskách. Jeho myseľ sa nad tým podvedomým znením jej popisu pozastavila. Termín *hnedooký anjel* mu bol zvláštne známy, ale pretože nemohol premýšľať o tom prečo, odsunul tú myšlienku bokom.

„Aké súpisné číslo?“ stíšil svoj hlas natoľko, že ho Julia sotva počula.

„Štyridsaťpäť.“

Prikývol a zakrátko zahol autom pred trojposchodový tehlový dom, rozdelený na menšie byty.

„Ďakujem vám,“ zamrmala a v sekunde sa vrhla na kľučku, aby utiekla.

„Počkajte,“ prikázal a siahol na zadné sedadlo po veľký čierny dážd-ník.

Stuhla a ohromene sledovala, ako profesor obchádza auto, aby jej otvoril dvere, a s roztvoreným dáždníkom čaká, kým ona a jej ohavnosť vystúpia z jaguára. Potom ju odprevadil cez chodník až na schody vedúce do jej domu.

„Ďakujem vám,“ zopakovala a potiahla za zips na svojom batohu v snahe ho otvoriť a nájsť kľúče.

Profesor sa pri pohľade na tú ohavnosť snažil skryť svoje znechutenie, ale nepovedal nič. Díval sa, ako sa trápi so zipsom, a potom sledoval jej tvár, po ktorej sa čím ďalej viac a viac rozlieval rumenec a zlosť, keď sa jej to nedarilo. Pripomenul si jej výraz, ktorý mala, keď kľačala na jeho perzskom koberci, a napadlo mu, že tento súčasný problém je pravdepodobne jeho vina.

Bez slova jej zobral batoh z rúk a strčil jej do nich teraz už zatvorený dáždník. Trhnutím otvoril zips a pridržal jej ho roztvorený s výzvou, aby do neho siahla a vytiahla kľúče.

Našla ich, ale bola taká nervózna, že jej spadli. Keď ich zbierala z podlahy, ruky sa jej triasli tak silno, že mala problém nájsť na krúžku ten správny kľúč.

Profesor stratil všetku trpezlivosť, vytrhol jej zväzok s kľúčmi z rúk a začal ich jeden po druhom skúšať v zámke. Po úspešnom otvorení dverí ju nechal vojsť a potom jej ich vrátil.

Vzala si od neho ten odporný batoh späť a potichu zamrmala poďakovanie.

„Odprevadím vás do vášho bytu,“ oznámil jej a išiel za ňou do chodby. „Raz ma v hale nášho domu obťažoval bezdomovec. Človek nikdy nemôže byť dosť opatrný.“

Julia sa ticho pomodlila k domovým bohom a prosila ich, aby jej pomohli rýchlo nájsť kľúč od bytu. Tentoraz jej modlitbu vypočuli. Keď už sa chystala prekĺznuť za dvere a zavrieť mu ich pevne, ale nie nevlúdne pred nosom, zarazila sa. Potom, akoby ho poznala už roky, sa na neho usmiala a zdvorilo sa spýtala, či by si nedal čaj.

Hoci bol jej pozvaním prekvapený, profesor Emerson zistil, že bez toho, aby mal príležitosť zvážiť, či je to dobrý nápad, alebo nie, stojí vo vnútri jej bytu.

Ako sa rozhlíadal po stiesnenom a ošumelom priestore, rýchlo dospel k záveru, že to dobrý nápad nebol.

„Môžem vám vziať plášť, pán profesor?“ vyrušil ho Juliin veselý hlas.

„A kam ho dáte?“ odfrkol si a upäto poukázal na to, že to nevyzerá, že by mala šatník alebo aspoň vešiak pri dverách.

Uprela oči na podlahu a sklopila hlavu.

Profesor videl, ako si nervózne hryzie peru, a okamžite svoje grobianstvo ľutoval. „Prepáčte,“ povedal a podal jej svoj kabát od Burberry, na ktorý bol neobyčajne pyšný. „A ďakujem.“

Julia ho opatrne zavesila na háčik, ktorý mala pripevnený na vnútornej strane dverí, a náhlivo odhodila batoh na drevenú podlahu. „Poďte ďalej a urobte si pohodlie. Uvarím čaj.“

Profesor Emerson pristúpil k jednej z dvoch stoličiek v miestnosti, posadil sa na ňu a kvôli Julii sa snažil zakryť svoj odpor. Byt bol menší ako jeho kúpeľňa pre hostí a bol vybavený úzkou posteľou pristrčenou k stene, kartovým stolíkom s dvoma stoličkami, malou poličkou na knihy z Ikey a zásuvkovým bielizníkom. Všimol si aj malý šatník a kúpeľňu, ale nikde nevidel žiadnu kuchyňu.

Jeho oči sa túlali po miestnosti a hľadali dôkazy o akejkoľvek kulinárskej činnosti, kým konečne nespočinuli na mikrovlnnej rúre a varnej platničke, ktoré boli trochu neisto umiestnené na bielizníku. Kúsok vedľa stála na podlahe malá chladnička.

„Mám rýchlovarnú kanvicu,“ povedala Julia rozžiarene, akoby oznamovala skutočnosť, že vlastní diamant od Tiffanyho.

Všimol si vodu, ktorá z dievčata neustále kvapkala, a potom si začal všímať oblečenie, z ktorého tiekla, a zrazu si uvedomil, čo je pod tým oblečením, pretože bolo chladno... a potom náhlivo a trochu chrapľavo navrhol, aby prestala robiť čaj a išla sa radšej usušiť.

Opäť sklopila hlavu, očervenela, zabehla do kúpeľne a schytila uterák. O pár sekúnd neskôr sa objavila s fialovou osuškou, omotanou okolo hornej časti tela cez mokré oblečenie, a s druhým uterákom v ruke. Prikrčila sa, akoby sa chystala utierať mokré stopy, ktoré za sebou zanechala na podlahe od dverí až do miestnosti, ale profesor sa postavil a zarazil ju.

„Dovoľte,“ povedal. „Vy by ste sa teraz mali prezliecť, skôr ako dostanete zápal pľúc.“

„A umriem,“ dodala, skôr pre seba než pre neho, ako mizla do šatníka a snažila sa pritom nezakopnúť o dva veľké kufre.

Profesor krátko zauvažoval, prečo sa ešte nevybalila, ale zatiaľ túto otázku zamietol ako nedôležitú.

Keď utieral vodu z pošliapaného a poškrabaného dreva, zamračil sa. Po tom, čo skončil, sa rozhlíadal po stenách a všimol si, že boli kedysi pravdepodobne biele, ale teraz majú špinavú sivú farbu, sú plné prasklín a lúpu sa. Skontroloval strop a našiel niekoľko veľkých škvrn od zatečenej vody a v jednom rohu niečo, o čom si myslel, že by mohla byť začínajúca plesen. Striasol sa a premýšľal, prečo pre všetko na svete žije také krásne dievča ako slečna Mitchellová na takom otrasnom mieste. Hoci aj on musel priznať, že tu bolo veľmi čisto a celkom upratané. Až neobvykle.

„Koľko platíte nájom?“ spýtal sa a mierne sa uškrnul, ako sa snažil poskladať svoju stoosemdesiaty sedem centimetrov vysokú postavu a znovu sa posadiť na tú desivú vec, ktorá sa tvárila ako skladacia stolička.

„Osemsto mesačne vrátane služieb,“ zavolala na neho tesne pred tým, ako vošla do kúpeľne.

Profesor Emerson s istou ľútosťou pomyslel na nohavice od Armaniho, ktorých sa po spiatocnom lete z Pensylvánie zbavil. Nemohol znieť predstavu, že by nosil niečo, čo bolo postriekané močom, aj keď ich nechal vyčistiť, takže ich jednoducho vyhodil. Ale peniaze, ktoré Paulina za tie nohavice utratila, by slečne Mitchellovej zaplatili nájom na celý mesiac. A ešte by zostalo.

Znovu sa rozhlíadal po malej, až bolestne a pateticky čistej garsónke, z ktorej sa snažila urobiť domov. A presne tým pre ňu aj bola. Nad jej posteľou visela veľká reprodukcia obrazu od Henryho Holidaya *Dante sa stretáva s Beatrice pri moste Santa Trinita*. Profesor si ju predstavil, ako leží na vankúši a pozoruje Danteho, kým zaspí, dlhé lesklé vlasy kaskádovito rozprestreté okolo tváre. Usilovne sa snažil odsunúť tú predstavu do úzadia a premýšľal o tom, aké je zvláštne, že obaja vlastnia rovnakú maľbu. Pozrel sa na ňu pozornejšie a s prekvapením zistil, že Julia a Beatrice vykazujú pozoruhodnú podobnosť – podobnosť, ktorú predtým nechával bez povšimnutia. Tá myšlienka sa mu zahryzla do hlavy ako vývrтка, ale on sa ňou odmietal zaoberať.

Na olupujúcich sa stenách zaznamenal aj ďalšie menšie obrázky s rôznymi talianskymi námetmi: kresba Dómu vo Florencii, skica Katedrály svätého Marka v Benátkach, čiernobiela fotografia kopuly Katedrály svätého Petra v Ríme. Videl, že parapet okna zdobí rad kvetináčov s bylinkami vrátane jednej vetvičky filodendronu, z ktorej sa zjavne snažila vypestovať odnož. Všimol si, že záclony sú veľmi pekné – jemná fialková farba ladila s prikrývkou na posteli a vankúšmi. A jej knihovnička sa pýšila množstvom zväzkov v angličtine aj v taliančine. Profesor si rýchlo prezrel tituly a jej amatérska zbierka ho viac-menej zaujala. Ale v stručnosti, garsónka bola malá, stará, v úbohom stave, bez kuchyne a profesor Emerson by v nej nenechal bývať ani psa, ak by nejakého mal.

Julia sa objavila v niečom, čo vyzeralo ako cvičebný úbor – čierna mikina s kapucňou a tepláky. Zviazala si vlasy a stočila ich do uzla, upevneného na temene nejakým štipcom alebo niečím takým. Ale všimol si,

že aj v takomto neformálnom oblečení bola atraktívna – veľmi atraktívna – skoro by si trúfol povedať, že aj pôvabná.

„Mám English Breakfast Tea alebo Lady Grey,“ ozvala sa cez plece, keď si kľakla na všetky štyri, aby zasunula zástrčku elektrickej kanvice do zásuvky pod bielizníkom.

Profesor ju pozoroval, ako tam kľučí, práve tak ako v jeho kancelárii, a ticho zavrtel hlavou. Nemala v sebe žiadnu aroganciu ani sebeckú pýchu, čo vedel, že je dobrá vec, ale vidieť ju neustále na kolenách ho bolelo, aj keď presne nedokázal povedať prečo.

„English Breakfast. Prečo bývate práve tu?“

Julia v reakcii na jeho ostrý tón rýchlo vstala. Stojac stále chrbtom k nemu našla veľkú hnedú kanvicu a dva prekvapivo krásne porcelánové hrnčeky so zodpovedajúcimi tanierikmi.

„Je to pokojná ulica v príjemnej štvrti. Nemám auto a potrebovala som byť schopná dôjsť do školy pešo.“ Odmlčala sa a na každý tanierik položila malú striebornú lyžičku. „Toto bol jeden z tých krajších bytov, ktoré som vo svojej cenovej kategórii videla.“ Položila elegantné čajové šálky na stolík a bez toho, aby sa na neho pozrela, sa vrátila k bielizníku.

„Prečo ste sa neubytovali v študentskom internáte na Charles Street?“

Julii niečo spadlo. Profesor ale nevidel, čo to bolo.

„Myslela som, že pôjdem na inú univerzitu, ale nevyšlo to. V čase, keď som sa rozhodla ísť sem, už bol internát plný.“

„A kam ste chceli ísť?“

Začala sa znovu a znovu ustarane hrýzť do spodnej pery.

„Slečna Mitchellová?“

„Na Harvard.“

Profesor Emerson len tak-tak nespadol z tej nepohodlnej stoličky. „Na Harvard? Tak čo, dočerta, robíte tu?“

Julia potlačila tajomný úsmev, akoby poznala príčinu jeho hnevu. „Toronto je Harvard severu.“

„Nebuďte vyháňavá, slečna Mitchellová. Na niečo som sa vás pýtal.“

„Áno, pán profesor. A uvedomujem si, že vždy na svoje otázky očakávate odpoveď.“ Zdvihol obočie a uhol pohľadom. „Môj otec si nemohol dovoliť mi prispievať na vzdelanie a peniaze, ktoré mi ponúkli z univer-

zity, by mi nestačili, pretože životné náklady v Cambridgei sú oveľa vyššie ako v Toronte. Už takto mám dlh tisíce dolárov, pretože som si vzala študentskú pôžičku na Univerzitu Saint Joseph, a preto som sa rozhodla, že už ho nebudem zvyšovať. To je dôvod, prečo som tu.“

Vrátila sa zase do pokľaku, aby vypla kanvicu, teraz už s vriacou vodou, a profesor v šoku pokrútil hlavou.

„Toto v tej zložke, čo mi dala pani Jenkinsová, nebolo,“ namietol. „Mali ste mi to povedať.“

Julia si ho nevšímala a začala odmeriavať do kanvice sypaný čaj.

Naklonil sa dopredu na stoličku a divoko mávol rukou okolo. „Toto je hrozné miesto na život. Nie je tu ani poriadna kuchyňa. Čo tu jete?“

Položila na stolík kanvicu a malé strieborné sitko a posadila sa na druhú skladáciu stoličku. Začala sa pohrávať so svojimi rukami.

„Jem veľa zeleniny. Môžem si na variči urobiť polievku a kuskus. Ten je dosť výživný.“ Hlas sa jej trochu triasol, ale snažila sa, aby to znelo veselo.

„Nemôžete prežívať na takých hnusoch – aj psy dostávajú lepšie zrádlo!“

Julia sklopila hlavu, prudko sa začervenala a žmurkaním zaháňala slzy.

Profesor sa na ňu na chvíľu zadíval a potom ju konečne zbadal. Ako zaregistroval ten umučený výraz, ktorý skrivil jej krásne črty, začal si pomaly uvedomovať, že on, profesor Gabriel O. Emerson, je bastard sústredený iba na seba. Ponížil ju za to, že je chudobná. Ale byť chudobný nie je žiadna hanba. Aj on býval kedysi chudobný, dokonca veľmi chudobný.

Ona je múdra, atraktívna žena, ktorá je súčasne tiež študentka. To nie je žiadna hanba. A on prišiel do jej domova, ktorý sa pokúsila čo najviac zútuľniť, pretože nemala kam inam ísť, a povedal jej, že by sa nehodil ani pre psa. Spôsobil, že sa cítila bezcenná a hlúpa, a pritom nebola ani jedno. Čo by mu povedala Grace, keby ho teraz mohla počuť?

Profesor Emerson bol somár. Teraz už to vedel prinajmenšom aj on.

„Odpusťte mi,“ začal váhavo. „Neviem, čo ma to pochytalo.“ Zavrel oči a pretrel si ich.

„Práve ste stratili matku.“ Juliin nežný hlas bol prekvapivo zhovievavý.

A niečo vnútri neho cvaklo. „Nemal by som tu byť.“ Náhlivo vstal. „Musím hneď ísť.“

Julia ho nasledovala k dverám. Zdvihla dáždňík a podala mu plášť. Potom tam stála so sklopenými očami a planúcou tvárou a čakala, kým odíde. Lutovala, že mu ukázala svoj domov, pretože bol, samozrejme, hlboko pod jeho úroveň. A aj keď bola len o pár hodín skôr na svoju malú, ale čistú hobitíu noru pyšná, teraz sa cítila trápne. Nehovoriac o tom, že byť znovu ponížená práve pred ním veci len zhoršovalo.

Kývol na ňu alebo niečomu jej smerom, čosi si zamrmľal popod nos a vyšiel von.

Julia sa oprela chrbtom o zatvorené dvere a konečne popustila uzdu slzám.

Ťuk. Ťuk.

Vedela, kto to je. Jednoducho nechcela otvoriť dvere.

Prosím, bohovia predražených, ani-pre-psa-nie-dost-dobrých hobitích nór, nech ma nechá v pokoji žiť. Juliina tichá spontánna modlitba nebola vypočutá.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Rýchlo si utrela tvár a pootvorila dvere.

Zažmurkal na ňu ako vianočný stromček, zrejme to nejako ťažko niesol, keď si všimol, že medzi jeho odchodom a návratom plakala.

Odkašľala si a pozrela sa dole na jeho prešívane poltopánky talianskej výroby, ktoré mierne prešľapovali na mieste.

„Kedy ste naposledy jedli steak?“

Julia sa zasmiala a pokrútila hlavou. Nepamätala si.

„No, jeden si dáte dnes večer. Mám hlad a vy sa ku mne pripojíte na večeru.“

Dovolila si malý, ale zlomyselný úsmev. „Ste si istý, pán profesor? Myslela som, že *toto*...” zopakovala jeho predchádzajúce gesto, „... nebudu fungovať.“

Mierne očervenel. „To už je teraz jedno. Okrem toho...” Jeho oči skúmali jej oblečenie a možno až trochu pridľho zostali na krivkách tých krásnych prs.

Julia sklopila zrak. „Mala by som sa prezliecť.“

„To by bolo najlepšie. Skúste sa obliecť vhodne.“

Pozrela sa na neho s veľmi ublíženým výrazom. „Možno som chudobná, ale pár pekných vecí mám. Žiadna z nich nie je neslušná, ak máte strach, že vám urobím hanbu tým, že budem vyzeráť lacno.“

Profesor znova očervenel a v duchu sám seba kopol. „Len som mysl... vhodné do reštaurácie, kam si aj ja musím vziať sako a kravatu.“ Odvážil sa jej venovať malý úsmev, mienený ako ospravedlnenie.

Julie oči zabľúdili nadol od jeho gombíkov pri golieri k jeho svetru a možno zostali visieť až trochu pridlho na krásne vyrysovaných prsných svaloch. „Prijímam, pod jednou podmienkou.“

„Vy ale vážne nie ste v situácii, aby ste si mohli klásť podmienky.“

„Potom zbohom, pán profesor.“

„Počkajte.“ Strčil medzi dvere svoju drahú talianskou topánku a zasekol ich, aby zostali otvorené. A ani zamak sa nestaral o to, či si ju odrie. „Počúvam.“

Naklonila hlavu nabok a skôr ako prehovorila, bez slova sa na neho zahľadela. „Povedzte mi, prečo by som s vami po tom všetkom, čo ste mi povedali, mala ísť na večeru.“

Nechápavo sa na ňu pozrel. Potom očervenel až ku korienkom vlasov a začal koktať. „Ja – ehm... to je, ja myslím, že... mohli by ste povedať, že my... alebo vy...“

Julia zdvihla jedno obočie a pomaly začala privierať dvere, topánka-netopánka.

„Počkajte.“ Jeho ruka vystrelila hore, aby pridržala dvere a poskytla tak aspoň nejakú úľavu jeho teraz už značne priškripnutej pravej nohe. „Pretože to, čo tam Paul napísal, bolo správne. *Emerson je somár*. A teraz už to vie.“

V tej chvíli sa na neho usmiala a on zistil, že jej proti svojej vôli úsmev vracia. Naozaj bola veľmi pekná, keď sa usmievala. Bude sa musieť postarať o to, aby sa usmievala častejšie, čisto z estetických dôvodov.

„Počkám tu na vás.“ Bez toho, aby jej dal šancu niečo namietnuť, zdvihol ruku a pritiahol dvere, až sa zavreli.

Vnútri v byte Julia zavrela oči a zastonala.

5. kapitola

Profesor Emerson sa najskôr prechádzal pár minút po chodbe, potom sa oprel o stenu a prešiel si rukami po tvári. Netušil, ako sa sem vlastne dostal alebo čo ho prinútilo správať sa takýmto spôsobom, ale bolo to, akoby sa váľal v hromade hnoja epických rozmerov. Vo svojej kancelárii sa k slečne Mitchellovej správal neprofesionálne, nebezpečne sa to blížilo k slovnému útoku. Potom ju vzal bez sprievodu do auta a dokonca vstúpil do jej bytu. Takéto správanie bolo značne proti predpisom.

Keby to bola slečna Petersonová, koho by viezol, asi by sa k nemu počas jazdy sklonila a rozopla mu svojimi zubami rázporok na nohaviciach. Profesor sa pri tom pomyslení striasol. A teraz sa chystal vziať slečnu Mitchellovú na večeru, dokonca presnejšie na *steak*. Ak už toto neporušovalo univerzitnú politiku týkajúcu sa vzťahov, potom nevedel, čo iné by mohlo ešte viac.

Zhlboka sa nadýchol a pokúsil sa upokojiť. Slečna Mitchellová bola Calamity Jane, stredobod ťažkostí. Bola dôvodom pozoruhodného reťazca nešťastných náhod, počnúc jej neschopnosťou ísť na Harvard, a ďalších vecí, s ktorými sa roztrhlo vrece hneď vo chvíli, keď sa objavila – vrátane straty jeho rozvážnej a pokojnej povahy. A hoci mu bolo ľúto, že bývala v takých žalostných podmienkach, nehodlal riskovať svoju kariéru tým, že by jej pomáhal. Bola by úplne v práve, keby išla zajtra za vedúcim jeho katedry a podala na neho sťažnosť pre obťažovanie. Nemohol dopustiť, aby sa to stalo.

Dvoma dlhými krokmi prešiel chodbu a zdvihol ruku, aby znovu zaklopal na jej dvere. Chystal sa jej ponúknuť nejakú chabú výhovorku, kto-

rá by bola isto lepšia, než keby len jednoducho zmizol. Ale keď zvnútra začul kroky, zarazil sa.

Slečna Mitchellová otvorila dvere a zostala stáť so sklopenými očami. Mala na sebe jednoduché, ale elegantné čierne šaty s výstrihom do V, ktoré jej splývali ku kolenám. Profesorove oči kĺzali po jej krivkách dole až k prekvapivo dlhým, veľmi pekne tvarovaným nohám. A jej topánky... nemohla to vedieť, ale profesor Emerson mal pre ženy v nádherných topánkach s vysokými podpätkami slabosť. Hlasno preglgol, keď sa zahľadel na tie úchvatné čierne ihličkové lodičky, očividne vyrobené niektorým známym návrhárom. Profesor Emerson sa ich zatúžil dotknúť...

„Ehm.“ Julia si mierne odkašľala a on neochotne presunul pohľad od topánok k jej tvári. S pobaveným výrazom na neho pozerala.

Mala vypnuté vlasy hore, ale niekoľko prameňov uniklo a jemne jej splývalo okolo tváre. Tá trocha make-upu robila jej porcelánovú pleť bledou, ale žiarivou, s nádherným odtieňom ružovej na lícach. A jej mimikry vyzerali tmavšie a dlhšie, ako si ich pamätal.

Slečna Julianna Mitchellová bola *atraktívna*.

Hodila si cez plecia námornícky modrý kabát a rýchlo zamkla dvere od bytu. Profesor jej pokynul, aby vykročila a mlčky ju nasledoval. Hneď ako vyšli von pred dvere, otvoril dáždnik a trochu rozpačito zostal stáť.

Julia sa na neho zmätene pozrela.

„Bolo by pre mňa jednoduchšie nás oboch schovať, keby ste sa chytili mojej paže.“ Ponúkol jej lakeť ľavej ruky, v ktorej držal dáždnik. „Ak by vám to neprekážalo,“ dodal.

Julia sa do neho zavesila a s nežným výrazom sa naňho pozrela.

Mlčky došli dole k prístavu, na miesto, o ktorom Julia počula, ale nikdy tam nebola. Skôr ako profesor odovzdal kľúče od auta obsluhu reštaurácie, požiadal Juliu, aby mu z priehradky v palubnej doske podala kravatu. Vyhovela mu a nad tým, že so sebou v aute vozí úplne novú zabalenú hodvábnu kravatu, sa vnútri pousmiala.

Ako sa pohla smerom k nemu, zachytil závan jej vône a na sekundu zavrel oči. „Vanilka,“ zamrmľal.

„Prosím?“ spýtala sa, pretože ho dobre nepočula.

„Nič.“

Stiahol si sveter a ona bola na okamih odmenená pohľadom na jeho hruď s niekoľkými tmavými chlpkami, vykúkajúcimi nad rozopnutými gombíkmi jeho košeľa. Profesor Emerson bol sexi. Mal peknú tvár a Julia tušila, že pod oblečením je tiež príťažlivý. Pre svoje vlastné dobro sa usilovne snažila o tom nepremýšľať.

Ale neodradilo ju to, aby s nemým obdivom a veľmi zaujato sledovala, ako si s ľahkosťou viaže kravatu bez zrkadla. Ale bohužiaľ, nakrivo.

„Nejde mi to... nevidím na to,“ rozčuľoval sa a bezvýsledne sa snažil ju narovnať.

„Môžem?“ prehodila nespoko, pretože sa ho nechcela dotknúť bez jeho súhlasu.

„Ďakujem.“

Julia mu kravatu vrtkými prstami rýchlo vyrovnala a uhladila a potom zľahka rukami prešla dozadu na krk, nahmatala okraj goliera a zhrnula ho dole, aby bolo všetko v poriadku. Vo chvíli, keď od neho odťahovala ruku, zrýchlene dýchala a v tvári bola úplne červená.

Profesor si jej reakciu nevšimol, pretože bol príliš zaneprázdnený premýšľaním nad tým, ako podozrivo známe mu pripadajú končeky jej prstov a prečo sa mu tie Paulinine nikdy také známe nezdali. Z ramienka za svojím sedadlom zvesil sako a rýchlo si ho obliekol. Potom s úsmevom obaja vystúpili z auta.

Harbour Sixty Steakhouse bola v Toronte dosť známa, slávna a veľmi drahá reštaurácia, vyhľadávaná riaditeľmi firiem, politikmi a ďalšími vplyvnými osobnosťami. Profesor Emerson tam jedol, pretože ich steak bol lepší ako kdekoľvek inde a on sa s priemerom nikdy neuspokojil. Takže mu ani nenapadlo vziať slečnu Mitchellovú niekam inam.

Antonio, vrchný čašník, ho vrelo pozdravil pevným stiskom ruky a prívalom talianskych slov.

Profesor odpovedal s rovnakou vrelosťou, taktiež taliansky.

„A kto je táto kráska?“

Antonio pobozkal Julii ruku, zatiaľ čo ďalej táral veľmi pestrou taliančinou o jej očiach, vlasoch a jej pleti.

Julia očervenela, poďakovala mu a hanblivo, ale odhodlane mu odpovedala v jeho vlastnom jazyku.

Pravdou bolo, že slečna Mitchellová mala krásny hlas, ale slečna Mitchelllová, ktorá hovorila *taliancky*, znela ako rajska hudba. Jej otvárajúce sa a zatvárajúce sa ústa, delikátny spôsob, akým takmer spievala slová, jej jazyk, ktorý sa z času na čas objavil, aby si zvlhčila pery...

Profesor Emerson si musel pripomenúť, aby zavrel ústa, keď mu od prekvapenia spadla sánka.

Antonio bol taký prekvapený a potešený jej odpoveďou, že ju pobzkal na líca a nie raz, ale dvakrát, a rýchlo ich viedol do zadnej časti reštaurácie, kde im vyhradil podľa neho najlepší a najromantickejší stôl pre dvoch. Profesor váhavo postával vedľa svojej stoličky, keď si uvedomil, o čo sa Antonio snaží. Už pri tomto stole sedel, nie tak dávno, ale s niekým iným. Toto bol omyl a on to potreboval uviesť na pravú mieru, ale keď si odkašľal, aby ponúkol vysvetlenie, Antonio sa Julie spýtal, či by si dala fľašu vína zo špeciálnej úrody z toskánskej vinice jeho rodiny.

Julia síce poďakovala, ale vysvetlila mu, že *Il Professore* by mohol dávať prednosť niečomu inému. Ten sa rýchlo posadil, a pretože ho nechcel uraziť, povedal, že bude potešený čímkoľvek, čo mu ponúkne. Antonio sa rozžiaril a náhlivo odišiel.

„Vzhľadom na to, že sme na verejnosti, myslím, že by to bolo najlepšie, keby ste sa o mne nezmieňovali ako o profesorovi Emersonovi.“

Julia sa žiarivo usmiala a prikývla.

„Takže ma jednoducho oslovujte len pán Emerson.“

Pán Emerson bol príliš zamestnaný listovaním v jedálnom lístku a nevšimol si, ako Julia vytreštila oči, než sklopila pohľad k stolu.

„Máte toskánsky prízvuk,“ poznamenal neprítomne a ešte stále k nej nezdvihol oči.

„Áno.“

„Ako ste k nemu prišli?“

„Strávila som druhý ročník na štúdiách vo Florencii.“

„Vaša taliančina je dosť pokročilá na jeden rok v zahraničí.“

„Začala som ju študovať už na strednej škole.“

Pozrel na ňu ponad malý a intímny stôl a zistil, že sa mu vyhyba pohľadom. Študovala menu, ako keby to bola skúška, a hrýzla si pri tom peru.

„Ja som vás pozval, slečna Mitchellová.“

Jej oči sa naňho spýtavo pozreli.

„Ste mojím hosťom. Objednajte si čokoľvek, na čo máte chuť, ale, prosím, vyberte si nejaké mäso.“ Cítil potrebu dať jej túto inštrukciu, pretože výslovným zámerom ich večere bolo poskytnúť jej niečo výživnejšie, než je kuskus.

„Ja neviem, čo si mám vybrať.“

„Mohol by som objednať niečo za vás, ak by ste to prijali.“

Prikývla a zavrela menu, ale stále si s obavami znovu a znovu hrýzla peru.

Práve v tej chvíli sa vrátil Antonio a hrdo im predviedol fľašu chianti s ručne písaným štítkom. Julia sa usmiala, on otvoril fľašu a nalial trochu na ochutnanie do jej pohára.

Pán Emerson takmer bez dychu pozoroval, ako znalecky krúži vínom v pohári a potom ho dvíha, aby si ho mohla pozrieť vo svetle sviečok. Zdvihla pohárik k nosu, zavrela oči a pričuchla si. Nakoniec ho priložila k svojim plným perám, ochutnala víno, a skôr ako ho prehltila, ho na chvíľu podržala v ústach. Otvorila oči, úsmev sa jej ešte viac rozšíril a poďakovala Antoniovi za jeho vzácny dar.

Antonio žiaril, s prehnaným nadšením pochválil pána Emersona za výber jeho spoločníčky a naplnil im obom poháre svojím najobľúbenejším vínom.

Medzitým sa pán Emerson pokúšal pod stolom upraviť, pretože pohľad na slečnu Mitchellovú, ako ochutnáva víno, bol tou najerotickejšou vecou, akej bol kedy svedkom. Nebola iba príťažlivá; bola nádherná, ako anjel alebo múza. A nebola iba nádherná; bola zmyselná a hypnotická, ale súčasne nevinná. Jej krásne oči odrážali hĺbku citu a žiarivú čistotu, aké si nikdy predtým nevyšmol.

Musel od nej odtrhnúť svoj zrak a ešte raz sa pre istotu upravil. Odrazu sa cítil nemravne a viac než trochu zahanbene reakciou, ktorú v ňom vyvolala. Reakciou, ktorá bude vyžadovať jeho pozornosť ešte neskôr tento večer. Keď bude sám. A obklopený vôňou vanilky.

Objednal pre nich jedlo a uistil sa, že požiadal o tú najväčšiu možnú porciu filet mignon. Keď začala slečna Mitchellová protestovať, odbil jej

námietky mávnutím ruky a poznamenal, že si zvyšok bude môcť vziať so sebou domov. Ak by malo byť po jeho, toto jedlo by jej vystačilo na niekoľko nasledujúcich dní.

Uvažoval, čo asi bude jesť, keď jej už zo zvyškov dnešnej večere nič nezostane, ale zakázal si o tom ďalej premýšľať. Toto bola jednorazová záležitosť a robil to len preto, že na ňu kričal a zahanbil ju. Potom už budú veci medzi nimi striktné profesionálne. Musel ju nechať, aby budúcním kalamitám čelila sama.

Čo sa týkalo jej, Julia bola šťastná, že je s ním. Chcela mať príležitosť sa s ním porozprávať, *naozaj* sa s ním porozprávať, spýtať sa ho na jeho rodinu a na pohreb. Chcela utíšiť jeho žiaľ nad stratou matky. Chcela mu prezradiť svoje tajomstvá a počuť, ako jej šepká opätovne tie svoje. Ale podľa toho, ako na ňu odhodlane a zároveň odmerane pozeral, jej bolo jasné, že nedosiahne, čo chce. Takže sa len usmievala, pohrávala sa so striebornými príbormi a dúfala, že nebude považovať jej nervozitu a zúfalstvo za otravné.

„Prečo ste začali na strednej škole študovať taliančinu?“

Julia zalapala po dychu. Vytreštila oči a tie krásne červené ústa nechala nemo otvorené.

Pán Emerson zvrátil obočie nad jej reakciou. Bola úplne neprimeraná jeho otázke; predsa sa jej nespýtal na číslo podprsenky. Oči mu nevdojak skĺzli na oblíny jej prs a vrátili sa späť. Očervenel, keď mu v hlave zázračne objavilo číslo a veľkosť košíčkov.

„Ehm, začala som sa zaujímať o taliansku literatúru. O Danteho a Beatrice.“ Hrala sa na kolenách so svojím plátenným obrúskom a okolo oválnej tváre jej voľne viselo pár uvoľnených prameňov vlasov.

Pomyslel na obrazy v jej byte a na jej mimoriadnu podobnosť s Beatrice. Opäť sa mu tá myšlienka zavrátila do hlavy a on ju znova odsunul nabok.

„To boli na tak mladé dievča pozoruhodné záujmy,“ vyzval ju a dovolil si uložiť si do pamäti jej krásu.

„Mala som... priateľa, ktorý ma k nim priviedol.“ Znelo to, akoby ju to zabolelo a naozaj zarmútilo.

Uvedomil si, že veľmi nešetrne otvoril nejakú starú ranu, a tak sa rýchlo odmlčal a snažil sa nájsť vhodnejšiu tému, do ktorej by sa pustil.

„Antonia ste veľmi zaujali.“

Julia zdvihla hlavu a očarujúco sa usmiala. „Je veľmi láskavý.“

„Vy láskavosťou rozkvitáte, že? Ako ruža.“ Tie slová opustili jeho pery, skôr ako mal čas ich zvážiť, a v tej chvíli, keď ich vyslovil, sa na neho Julia veľmi vrúcne pozrela a už ich nemohol vrátiť späť.

To bola posledná kvapka. Profesor Emerson začal venovať pozornosť svojmu poháru vína; črty mal zamračené a jeho správanie citeľne ochladlo. Julia tú zmenu spozorovala, ale prijala ju a žiadny ďalší pokus o rozhovor neurobila.

Počas jedla strávil značne okúzlený Antonio pri ich stole viac času, než bolo treba, rozprával sa po taliansky s krásnou Juliannou a pozýval ju, aby poctila jeho rodinu svojou prítomnosťou a pripojila sa k nim budúcu nedeľu na večeru v kanadsko-talianskom klube. Láskavo jeho pozvanie prijala a neskôr dostala za odmenu tiramisu, espresso, biscotti, grappu a nakoniec aj malé čokoládové cukríky Baci. Postupne jedno po druhom. Profesor Emerson týmito pôžitkami odmenený nebol, a tak tam len sedel a napäto sledoval, ako si to slečna Mitchellová vychutnáva.

Po večeri jej Antonio vtlačil do rúk čosi, čo vyzeralo ako veľký piknikový kôš, a nedovolil jej ho odmietnuť. Po tom, čo jej pomohol obliecť si kabát, ju niekoľkokrát znovu pobožkal na obe líca a poprosil profesora, aby ju čoskoro zase priviedol.

Profesor Emerson sa narovnal v pleciach a uprel na Antonia kamenný pohľad. „To, bohužiaľ, nepôjde.“ Potom sa otočil na päte, vyšiel z reštaurácie a nechal Juliu, aby sa s tým ťažkým košíkom skormútene vliekla za ním.

Sledujúc pohľadom ten nesúrodý odchádzajúci pár, Antonio premýšľal, prečo si profesor priviedol takú nádhernú bytosť na toto romantické miesto a potom len stoicky sedel bez toho, aby sa s ňou bavil. A navyše celý čas vyzeral, akoby ho niečo bolelo.

Keď prišli k bytu slečny Mitchellovej, profesor Emerson jej ochotne otvoril dvere a vybral zo zadného sedadla jaguára piknikový kôš. Zvedavo doň nazrel a posunul v ňom pár vecí, aby si mohol prezrieť jeho obsah.

„Vino, olivový olej, balsamikový ocot, biscotti, pohár domácej omáčky Marinara od Antoniovej manželky a jedlo, čo zostalo z večere. Na nejaký čas budete mať báječný jedálny lístok.“

„Veľmi pekne ďakujem.“ Julia sa usmiala a natiahla ruku za košíkom.

„Je ťažký. Odnesiem vám ho.“ Odprevadil ju k vchodu do domu a počkal, kým odomkne dvere. Potom jej podal jedlo.

Začala skúmať svoje topánky a líca sa jej rozhorili, keď si pomyslela na to, čo chcela povedať.

„Ďakujem vám za pekný večer, profesor Emerson. Bolo to od vás naozaj veľkorysé...“

„Slečna Mitchellová,“ skočil jej do reči. „Nerobme si to nepríjemnejšie, než už to je. Je mi ľúto mojej... predchádzajúcej hrubosti. Moje jediné ospravedlnenie je, hmm, skôr súkromného charakteru. Takže si podajte ruky a posuňte sa ďalej.“

Natiahol ruku a ona mu ju chytila. Stlačil jej dlaň len tak, aby jej neublížil a úplne ignoroval záchvev, ktorý mu prešiel žilami, keď zacítil jej jemnú a hebkú pokožku na svojej.

„Dobrá noc, slečna Mitchellová.“

„Dobrá noc, profesor Emerson.“

A s tým zmizla vo vnútri budovy, zanechajúc profesora v trochu lepšej nálade ako popoludní.

Približne o hodinu neskôr sedela Julia na posteli a pozerala na fotografiu, ktorú vždy mávala pod vankúšom. Pozerala sa na ňu veľmi dlho a snažila sa rozhodnúť, či by ju mala zničiť, nechať ju tam, kde bola vždy, alebo ju strčiť do zásuvky. Milovala ten obrázok. Bola to tá najkrajšia fotografia, akú kedy videla, ale súčasne jej veľmi ubližovalo pozeráť sa na ňu.

Zodvihla hlavu k prekrásnemu obrazu, ktorý visel nad jej posteľou, a snažila sa potlačiť slzy. Nevedela, čo od svojho Danteho vlastne očakávala, ale rozhodne to nedostala. Ale s múdrosťou, ktorá prišla zo skúseností so zlomeným srdcom, sa rozhodla nechať ho raz a navždy odísť.

Pomyslela si na svoju napchatú provizórnu špajzu a láskavosť, ktorú jej preukázal Antonio. Spomenula si na hlasové správy, ktoré jej zanechal Paul a v ktorých vyjadroval znepokojenie nad tým, že ju necháva

s profesorom osamote, a prosil ju, aby mu zavolala v ktorúkoľvek hodinu a povedala mu, či je v poriadku.

Prešla k bielizníku, otvorila hornú zásuvku a zastrčila fotografiu s úctou, ale aj rozhodnosťou úplne dozadu, pod zvodnú bielizeň, ktorú nikdy nenosila. A s myšlienkou na rozdiely medzi tými tromi mužmi, natrvalo uloženými vo svojej mysli, sa vrátila do postele, zavrela oči a začala snívaj o zanedbanom jabloňovom sade.

6. kapitola

V piatok našla Julia vo svojej poštovej priehradke oficiálne oznámenie, že profesor Emerson vyhovel jej žiadosti a prevezme odborný dohľad nad jej diplomovou prácou. Práve keď prekvapene na ten papier civela a čudovala sa, prečo svoje rozhodnutie zmenil, pristúpil k nej zo zadu Paul.

„Môžeme ísť?“

S úsmevom ho pozdravila a strčila oznámenie do narýchlo opraveného batohu. Vyšli z budovy a vydali sa pešo dole po Bloor Street k najbližšej kaviarni Starbucks, ktorá bola vzdialená asi jeden a pol bloku.

„Chcel by som sa ťa spýtať na tú schôdzku s Emersonom, ale ešte predtým ti musím niečo povedať.“ Paulov hlas znel vážne.

Julia sa na neho pozrela s výrazom plným úzkosti.

„Bez obáv, Zajačik. Nebude to bolieť,“ povedal a potľapkal ju po paži. Paulovo srdce bolo takmer také veľké ako on, a preto bol k trápeniu ostatných veľmi citlivý.

„Viem, čo sa stalo s tým naším odkazom.“

Julia zatvorila oči a zakliala. „Paul, je mi to tak ľúto. Chcela som ti povedať, že som to pokašľala a napísala mu odkaz na papier od teba, ale zatiaľ som na to nemala príležitosť. Nepovedala som mu, že si to písal ty.“

Paul jej stisol ruku, aby ju zastavil. „Ja viem. Povedal som mu to ja sám.“

Prekvapene sa naňho pozrela. „Prečo by si to robil?“

Ako skúmal hlbiny jej veľkých hnedých očí, bol si absolútne istý, že urobí, čo bude v jeho silách, aby každému zabránil jej akokoľvek ublížiť.

Aj keby ho to malo stáť jeho akademickú kariéru. Aj keby to znamenalo vytiahnuť Emersona von za budovu katedry talianskych štúdií a nakopať ho do zadku, čo by si on i jeho domýšľavé pozadie rozhodne zaslúžili.

„Pani Jenkinsová mi povedala, že si ťa Emerson pozval na koberček, a mne došlo, že sa chystá vynadať ti. Našiel som kópiu toho nášho odkazu v hromade papierov, ktoré mi nechal na stole.“ Mykol plecami. „To je riziko povolania, keď robíš výskumného asistenta u totálneho idiota.“

Paul mierne popohľol Juliú k chôdzi, ale s ďalšou konverzáciou počkal dovtedy, kým jej nekúpil veľké vanilkové latté bez cukru. Len čo sa ako mačka uvelebila vo fialovom semišovom kresle a on sa ubezpečil, že je v teple a pohodlí, so súcitným výrazom sa k nej otočil.

„Je mi jasné, že to bola nehoda. Bola si po tom prvom seminári dosť mimo. Mal som ťa vtedy do jeho kancelárie odprevať. Úprimne, Julia, nikdy som ho nevidel správať sa takým spôsobom ako vtedy. Väčšinou býva trochu arogantný a nedotklivý, ale ešte nikdy nebol voči študentke taký agresívny. Bolo neprijemné čo i len sledovať to.“

Julia popíjala kávu a čakala, kým bude pokračovať.

„Takže keď som medzi tými ostatnými hlúposťami našiel kópiu toho lístka, bolo mi jasné, že sa chystá poriadne ti vynadať. Zistil som si, kedy s ním máš dohodnutú schôdzku a dohodovil som si s ním konzultáciu pred tebou. Priznal som sa mu, že to ja som napísal ten odkaz. Dokonca som sa mu snažil nahovoriť, že som tam sfalšoval tvoj podpis ako vtip, ale neskočil na to.“

„Toto všetko si urobil kvôli mne?“

Paul sa usmial a len tak mimochodom si zase natiahol ruky. „Snažil som sa zo seba urobiť niečo ako ľudský štít. Myslel som si, že keď sa vyvrší na mne a dostane to zo seba, už mu pre teba nič neostane.“ Zamyslene skúmal jej výraz. „Ale asi to nepomohlo, že?“

Vďačne sa naňho pozrela. „Nikdy predtým pre mňa nikto nič také neurobil. Vážne som tvojím dlžníkom.“

„To nestojí za reč. Len som si prial, aby si vylial zlosť na mne. Čo ti povedal?“

Julia sústredila všetku svoju pozornosť na hrnček s kávou a tvárila sa, akoby tu otázku nepočula.

„Bolo to až také zlé, hej?“ Paul si zamyslene pretrel bradu. „No ale asi to nechal tak, pretože na poslednom seminári sa k tebe už správal zdvorilo.“

Julia sa uškrnula. „Iste. Ale nedovolil mi odpovedať ani na jedinú svoju otázku, aj keď som zdvihla ruku. Bol príliš zamestnaný Christou Petersonovou a nechal, aby celú komunikáciu zabezpečila ona.“

Paul s pobavením pozoroval jej náhly záblesk rozhorčenia. „Pusť ju z hlavy. Tá bude mať s Emersonom ešte dosť problémov pre tému svojej dizertácie. Nepáči sa mu smer, ktorý si zvolila. Hovoril mi to.“

„To je hrozné. Vie to?“

Pokrčil plecami. „Mala by byť schopná uvedomiť si to. Ale ktovie? Je taká posadnutá tým, aby ho zbalila, že necháva svoju prácu bokom. Je to trápne!“

Julia si túto informáciu uložila do pamäti, mysliac na jej neskoršie využitie, uvoľnene sa oprela v kresle a užívala si zvyšok popoludnia s Paulom. Bol očarujúci a bystrý a dodával jej pocit, že sa jej v Toronte páči. Okolo piatej jej zaškvrkalo v žalúdku a ona si rozpačito pritlačila ruku na brucho.

Paul sa rozosmial a potom sa na ňu usmial, aby zahnal jej rozpaky. Všetko na nej bolo také roztomilé, vrátane toho, ako jej škvrkalo v žalúdku. „Máš rada thajské jedlo?“

„Áno. Chodievala som vo Filadelfii do jedného skvelého podniku s...“ Zarazila sa, skôr ako to meno vyslovila nahlas. Tá reštaurácia bola miesto, kam vždy chodievala s *ním*. Mlčky premýšľala, či tam teraz chodia *spolu*, jedia pri jej stole, smejú sa nad jedálnym lístkom, posmievajú sa jej...

Paul si odkašľal, aby jemne pritiahol jej pozornosť zase k sebe.

„Prepáč.“ Skloniac hlavu sa začala prehrabávať v batohu, ale nehládala nič konkrétne.

„Na konci ulice je skvelá thajská reštaurácia. Je to o pár blokov ďalej, takže by sme sa trochu prešli. Ale jedlo je vážne dobré. Ak nemáš iné plány, rád by som ťa pozval na večeru.“

Jeho nervozitu dokazoval iba ľahký a sotva viditeľný pohyb jeho pravej nohy, ktorý Julia postrehla len kútikom oka cez okraj stolíka. Žmurkla do jeho hrejivých tmavých očí a na chvíľu si pomyslela, že vo svete

má láskavosť oveľa väčšiu hodnotu ako vášeň, a odpovedala *áno*, skôr než mohla uvažovať o tom povedať *nie*.

Usmial sa, akoby mu prijatie jeho ponuky spôsobilo väčšiu ako len skrytú radosť, zdvihol jej batoh a bez námahy si ho prehodil cez plece. „Je pre teba dosť ťažký,“ povedal. Upieral pritom pohľad do jej očí a starostlivo volil každé slovo. „Nechaj ma, aby som ti ho mohol aspoň chvíľu niesť.“

Julia sa usmiala na špičky svojich topánok a nasledovala ho von.

Profesor Emerson šiel z práce domov pešo. Mal to len kúsok, ale keď bolo mizerné počasie alebo mal popoludní nejaké schôdzky, bral si auto.

Počas chôdze premýšľal o verejnej prednáške, ktorú mal mať na pôde univerzity o smilstve v Dantem. Túžba bola hriech, na ktorý myslel často a s veľkým potešením. V skutočnosti bolo pre neho pomyslenie na túžbu a jej neopísateľné uspokojenie také vzrušujúce, že sa profesor Emerson pristihol, ako si priťahuje kabát tesnejšie k telu, aby ten mierne sa ukazujúci senzačný výjav na prednej časti jeho nohavíc nepríťahoval nežiaducu pozornosť.

A vtedy ju zbadal. Zastavil sa a hľadel cez ulicu na atraktívnu brunetku.

Calamity Julianna.

Zarazilo ho to, že nebola sama. Paul kráčal vedľa nej a niesol ten jej ohavný batoh s knihami. Veselo sa rozprávali a smiali a kráčali nebezpečne blízko pri sebe.

Tak my už jej nosíme aj knihy? Správaš sa ako pubertiak, Paul.

Profesor Emerson sledoval, ako sa ruky toho páru dotkli jedna druhej, čo vyvolalo na tvári slečny Mitchellovej drobný, ale hrejivý úsmev. Z Emersonovho hrdla sa vydralo zavrčanie a pery sa mu stiahli tak, až odhalili jeho zuby.

Čo to, dočerta, bolo? pomyslel si.

Profesorovi Emersonovi chvíľu trvalo, kým sa z toho spamätal, a ako sa oprel o výklad butiky Louisa Vuittona, skúšal prísť na to, čo sa to

práve, dopekla, stalo. Vždy uvažoval rozumne. Nosil oblečenie, aby zakryl nahotu, jazdil autom, jedol vidličkou a nožom a používal plátenné servítky. Zarábal peniaze prácou, ktorá vyžadovala intelektuálne schopnosti a bystrosť. Ovládal svoje sexuálne túžby rôznymi civilizovanými spôsobmi a nikdy by si nevzal ženu proti jej vôli.

A napriek tomu – keď pozeral na slečnu Mitchellovú a Paula – si uvedomil, že sa v ňom ozýva zviera. Niečo primitívne. Niečo divoké. A to niečo ho nútilo chcieť ísť za nimi, odtrhnúť Paulovi ruky od tela a odvliečiť slečnu Mitchellovú preč. Bez zmyslov ju pobožkať, presunúť pery na jej krk a označiť si ju.

Čo to, kurva, je?

Tá predstava profesora Emersona pekne vydesila. Nestačilo, že bol somár a korunovaný vôl, ešte k tomu bol primitív, potenciálny slintajúci neandertálec, ktorý cíti nejaké majetnícke sklony voči mladšej žene, ktorú skoro ani nepozná a ktorá ho nenávidí. A nehľadiac na fakt, že je jeho študentkou.

Potreboval sa vrátiť domov, lahnúť si a zhlboka dýchať, kým sa, kurva, neupokojí. Potom bude musieť nájsť niečo iné, niečo silnejšie, čo by utišilo jeho nutkanie. Bolesťne odtrhol pohľad od tých dvoch mladých ľudí a ako pokračoval vo svojej ceste domov, vytiahol iPhone a rýchlo stisol niekoľko tlačidiel.

Po treťom zazvonení sa ozval ženský hlas. „Haló?“

„Ahoj, to som ja. Môžeme sa dnes večer stretnúť?“

Nasledujúcu stredu, keď Julia vychádzala po Emersonovom seminári z budovy katedry, začula, ako na ňu volá známy hlas.

„Julia? Julia Mitchellová, si to ty?“

Otočila sa a zrazu ju niekto zvieral v objatí tak pevne, až sa jej zazdalo, že sa udusí.

„Rachel,“ dostala zo seba, zatiaľ čo bojovala o prísun vzduchu.

Chudé dievča s blond vlasmi hlasno vykričlo a znovu Juliu objalo. „Chýbala si mi. Nemôžem uveriť, ako je to už dlho! Čo tu robíš?“

„Rachel, je mi to tak ľúto. Je mi ľúto toho všetkého a tiež tvojej mamy a... celkove... všetkého.“

Dve priateľky v tichosti trúchlili a dlhý čas držali jedna druhú.

„Je mi ľúto, že som zmeškala pohreb. Ako je na tom tvoj otec?“ spýtala sa Julia a utierala si slzy.

„Je bez nej stratený. Ako my všetci. Teraz má voľno na zotavenie, snaží sa vyriešiť nejaké záležitosti. Ja mám tiež dovolenku, ale musela som vypadnúť. Prečo si mi nepovedala, že si tu?“ vyčítala jej Rachel so slzami v očiach.

Juliine oči sa nervózne preniesli od kamarátky k profesorovi Emersonovi, ktorý práve vyšiel z budovy a cival na ňu ako vyoraná myš.

„Nebola som si istá, či zostanem. Prvé dva týždne boli vážne, ehm, drsné.“

Rachel, ktorá bola podľa všetkého veľmi inteligentná, si všimla podivnej a tak nejako rozporuplnej energie prúdiacej medzi svojím adoptívnym bratom a kamarátkou, ale v tejto chvíli to hodila za hlavu.

„Práve som hovorila Gabrielovi, že mu dnes večer uvarím. Podľa s nami domov.“

Julia vytreštila oči tak, až sa jej úplne rozšírili zreničky. Bolo na nej vidieť, že ju zachvátila mierna panika.

Gabriel si odkašľal. „Ach, Rachel, som si istý, že slečna Mitchellová je zaneprázdnená a má iné plány.“

Julia zachytila jeho výrečný pohľad a začala poslušne prikyvovať.

Rachel sa k nemu obrátila. „*Slečna Mitchellová?* Ona bola na strednej škole moja najlepšia priateľka a kamarátíme sa dodnes. Ty si o tom nevedel?“ Rachel pozrela svojmu bratovi do očí a nezachytila nič, dokonca ani záblesk poznania. „Zabudla som, že vy dvaja ste sa nikdy nestretli. Ale bez ohľadu na to je tvoj prístup trochu prehnaný. Urob mi láskavosť a strč si do zadku tú svoju škrobenosť.“

Otočila sa späť a zbadala, že Julii skoro zabehol vlastný jazyk. Alebo to tak aspoň vyzeralo, pretože osinela a začala kašľať.

„Tak by sme sa mohli namiesto toho zísť napríklad na obed. Som si istá, že profes – tvoj brat ťa chce mať len pre seba.“ Julia sa prinútila

k úsmevu, aj keď si bola dobre vedomá toho, že ju Gabriel za chrptom svojej sestry vrazdí pohľadom.

Rachel prižmúrila oči. „Je to *Gabriel*, Julia. Čo je to s vami dvoma?“

„Je to moja študentka. Existujú určité pravidlá.“ Gabrielov tón začal byť čím ďalej, tým viac chladnejší a nepriateľskejší.

„Je to moja kamarátka, *Gabriel*. A ja ti vravím, vykašli sa na pravidlá!“ Rachel behala pohľadom medzi bratom a svojou priateľkou a videla, že Julia sa pozerá dole na svoje topánky a Gabriel sa mračí. „Mohol by mi, prosím, niekto povedať, čo sa tu deje?“

Keďže Julia ani Gabriel neodpovedali, Rachel si skrížila ruky na hrudi a prižmúrila oči. Krátko zauvažovala o Juliinej poznámke, že prvé dva týždne na univerzite boli drsné, a dospela k rýchlemu záveru.

„Gabriel Owen Emerson, správal si sa k Julii ako somár?“

Julia potlačila smiech a Gabriel sa ešte viac zamračil. Aj napriek ich spoločnému mlčaniu Rachel tá ich reakcia úplne stačila, aby jej bolo jasné, že je na správnej stope.

„No, ja na také nezmysly nemám čas. Vy dvaja sa teraz budete musieť láskavo udobriť. Som tu len na týždeň a očakávam, že s vami oboma strávim veľa času.“ Rachel chytila oboch pod pazuchami a vliekla ich k jaguáru.

Rachel Clarková nebola ani zďaleka taká ako jej adoptívny brat. Bola asistentkou tlačového hovorcu starostu Filadelfie, čo síce znelo dôležite, ale nebolo to tak. V skutočnosti väčšinu dní netrávila ničím iným, len listovaním v miestnych novinách a hľadaním akejkoľvek zmienky o starostovi alebo kopírovaním tlačových správ. V obzvlášť šťastných dňoch jej bolo dovolené aktualizovať starostov blog. Rachel bola štíhla, mala krásne rysy, dlhé rovné vlasy, pehy a sivé oči. Bola tiež veľmi otvorená, čo občas dráždilo jej oveľa staršieho introvertného brata.

Cestou k svojmu bytu Gabriel pevne tisol pery k sebe, zatiaľ čo tie dve ženské na zadnom sedadle tárali ako stredoškolačky, chichúňali sa pri tom a spomínali. Nemal chuť tráviť večer ani s jednou z nich, ale jeho sestra v tejto chvíli trpela a on nechcel urobiť nič, čo by jej trápenie stupňovalo.

Onedlho sa toto z dvoch tretín šťastné trio viezlo výťahom v budove Manulife, impozantnom luxusnom vežiaku na Bloor Street. Keď vystú-

pili na najvyššom poschodí, Julia si všimla, že z chodby vedie len štvoro dverí.

Páni. Tieto byty musia byť obrovské.

Po tom, čo Julia vstúpila do jedného z nich a nasledovala Gabriela cez malú halu do centrálneho otvoreného obývacieho priestoru, pochopila, prečo bolo jeho estetické cítenie v jej garsónke také dotknuté. Priestraný byt sa pýšil oknami obrátenými na juh a vysokými od podlahy až ku stropu, s dramaticky visiacimi ľadovomodrými hodvábnymi záclonami a výhľadom na CN Tower a jazero Ontario. Podlahy boli z drahého, tmavého, tvrdého dreva a zdobili ich perzské koberce. Steny boli bledosivohnedé.

Zariadenie v obývacej izbe vyzeralo, akoby bolo vyberané v obchode s drahým klasickým nábytkom, počnúc veľkou čokoládovohnedou sedačkou potiahnutou kožou, ktorá bola pribitá klinčekmi s ozdobnou hlavičkou a dvoma zodpovedajúcimi kreslami, až po ušiak z červeného zamatu, ktorý stál bokom pred krbom.

Julia sa pozerala na to nádherné červené kreslo a rovnako ladenú podnožku s nemalou závišťou. Toto by bolo ideálne miesto na posedenie v daždivých dňoch. Mohla by tu popíjať šálku čaju a čítať si obľúbenú knižku. Ale nedúfala, že by niekedy mohla mať tú príležitosť.

Krb mal plynovú vložku a Gabriel nad jeho rímsu zavesil plochú plazmovú televíziu, akoby to bol obraz. Múry a niektoré kusy nábytku zdobili rôzne umelecké diela, olejomalby a sošky. Mal tu muzeálne kúsky rímskeho skla a gréckej keramiky, doplnené replikami slávnych sôch vrátane *Venuše Méloskej* a Berniniho *Apolóna a Dafné*. V skutočnosti, pomyslela si Julia, mal až príliš veľa sôch a všetko to boli ženské akty.

Ale nevidela tu žiadne osobné fotografie. Julia považovala za dosť divné, že tu mal čiernobiele fotografie Paríža, Ríma, Londýna, Florencie, Benátok i Oxfordu, ale žiadne fotky Clarkovcov, dokonca ani Grace.

V ďalšej miestnosti, v blízkosti veľkého spoločenského jedálenského stola, stál ebenový príborník. Julia si s uznaním prezerala, aký je veľký a evidentne veľmi drahý. Bol prázdny okrem veľkej krištáľovej vázy a zdobeného strieborného podnosu, na ktorom stáli rôzne karafy, ob-

sahujúce jantárovo sfarbené tekutiny, chladiaca nádoba a staromódne krištáľové poháre. Celú sadu dopĺňali strieborné klieštiky na ľad, položené šikmo cez kôpku malých bielych štvorcových plátenných servítok s vyšitými iniciálami G. O. E. Julia sa pre seba škodoradostne zachichotala, keď si predstavila, ako by tie obrúsky vyzerali, keby Gabrielovo priezvisko bolo, povedzme, *Davidson*.

Stručne povedané, byt profesora Emersona bol esteticky príjemný, štýlovo zariadený, úzkostlivo čistý, vyslovene mužský a veľmi, veľmi chladný. Julii napadlo, či si vôbec do tohto mrazivého priestoru niekedy vodí ženy, a zároveň sa veľmi usilovne snažila nepredstavovať si, čo by tu s nimi robil, keby ich sem zobral. Možno má na tieto účely špeciálnu izbu, aby sa nepoškvrnili jeho drahocenné veci... Prešla rukou po studenom kuchynskom pulte z čiernej žuly a zachvela sa.

Rachel dala okamžite rozohriať rúru a umyla si ruky. „Gabriel, prečo nevezmeš Juliu na veľkolepú prehliadku, kým budem pripravovať večeru?“

Julia zvierala svoj batoh na hrudi a zdráhala sa položiť takú pohoršujúcu vec na jeho nábytok. Gabriel jej ho vzal z rúk a odložil ho na podlahu pod stolíkom. Vďačne sa na neho usmiala a on sa pristihol, že jej ten úsmev vrátil.

Nechcel slečnu Mitchellovú sprevádzať po svojom byte. A určite sa jej nechystal ukázať svoju spáľňu a čiernobiele fotografie, ktoré zdobili jej steny. Ale bola tu Rachel, ktorá mu pripomenula jeho povinnosti (neochotne) láskavého hostiteľa, a on nepovažoval za vhodné, aby jej ukázal len izby pre hostí.

Takže takto sa dostal k tomu, že práve teraz stál vo svojej pracovni, ktorá bola pôvodne treťou spáľňou, ale on ju inštaláciou knižníc z tmavého dreva, vysokých od podlahy až k plafónu, premenil na príjemné miesto na prácu. Julia pozerala na všetky tie knihy – tituly nové i vzácne a väčšinou v tvrdej väzbe; v taliančine, latinčine, francúzštine, angličtine a nemčine. Miestnosť, rovnako ako zvyšok jeho bytu, bola úmyselne zariadená pre muža. Rovnaké ľadovomodré závesy, rovnaká tmavá drevená podlaha so starožitným perzským kobercom v strede miestnosti.

Gabriel stál za svojím vyrezávaným a pomerne veľkým dubovým stolom. „Páči sa vám?“ ukázal na svoju knižnicu.

„Veľmi,“ odpovedala Julia. „Je to nádhera.“

Natiahla sa, aby pohladila zamat červeného ušiaka, ktorý bol dvojčatom toho kresla, čo obdivovala pri krbe, ale mala pocit, že by sa mu to nepáčilo. Profesor Emerson bol ten typ, ktorému by prekážalo, keby niekto manipuloval s jeho vecami, a tak sa zarazila práve včas. Asi by po nej vyštartoval, aby mu ho neumazala svojimi špinavými prstami.

„To je moje obľúbené kreslo. Je celkom pohodlné, keby ste si ho chceli vyskúšať.“

Julia sa usmiala, akoby jej dal darček, dychtivo sa doň usadila, priťahla si nohy pod seba a schúlila sa ako mačiatko.

Gabriel by mohol odprisahať, že počuje, ako pradie. Pri pohľade na ňu sa usmial a na okamih sa kvôli takej bezvýznamnosti cítil uvoľnený a takmer šťastný. Z náhleho rozmaru sa rozhodol ukázať jej jednu zo svojich najcennejších vecí.

„Mám tu niečo, čo by ste mali vidieť.“ Kývol na ňu a ona vstala a prešla k jeho stolu.

Otvoril zásuvku a vytiahol dva páry bielych bavlnených rukavíc.

„Vezmite si ich.“ Podal jej jeden pár, ktorý prijala mlčky, opakujúc jeho pohyby, keď si ich naťahoval na svoje dlhé prsty.

„To je jeden exemplár z môjho najcennejšieho vlastníctva,“ vysvetlil a vytiahol veľkú drevenú škatuľu z teraz už odomknutej zásuvky. Položil ju na stôl a Julia sa v jednom okamihu vydesila, čo by mohla nájsť vo vnútri.

Možno scvrknutú hlavu nejakého bývalého študenta?

Odklopil veko a vytiahol niečo, čo vyzeralo ako kniha. Otvoril ju a teraz bolo jasné, že je to rad pevných papierových obálok zviazaných dohromady, každá z nich s talianskym názvom. Opatrne ich prelistoval, až našiel tú, ktorú chcel, a potom z nej niečo vytiahol, držiak to opatrne oboma rukami.

Julia pri pohľade na tú vec v jeho dlaniach zalapala po dychu.

Gabriel sa s hrdosťou usmial. „Spoznávate to?“

„Samozrejme! Ale to... to nemôže byť *originál*!“

Ticho sa zasmial. „Bohužiaľ nie. To by bolo mimo dosahu môjho malého imania. Originály sa datujú do pätnásteho storočia. Toto sú reprodukcie zo šestnásteho storočia.“

Držal v ruke kópiu slávnej ilustrácie Danteho a Beatrice medzi hviezdami Raja; originál bol nakreslený perom a atramentom a podpísaný Sandrom Botticellim. Ilustrácia mala asi štyridsať na päťdesiat centimetrov, a hoci to bol len atrament na pergamene, detail bol úchvatný.

„Ako ste ju získali? Nevedela som, že boli nejaké kópie.“

„Nielenže sú to kópie, ktoré pravdepodobne dokonca kreslil bývalý Botticelliho žiak, ale táto séria je navyše *kompletná*. Botticelli pripravoval k *Božskej komédii* sto ilustrácií, ale len deväťdesiatdva sa zachovalo. Ja mám kompletný súbor.“

Julia vytreštila oči, až sa jej zaleskli vzrušením. „To je vtip.“

Gabriel sa zasmial. „Nie, nie je.“

„Išla som sa pozrieť na originály, keď boli zapožičané do galérie Uffizi vo Florencii. Vatikán ich má tuším osem a zvyšok je vo vlastníctve múzea v Berlíne.“

„Presne tak. Myslel som, že by ste to mohli oceniť.“

„Ale nikdy som nevidela zvyšných osem.“

„Nikto ich nevidel. Ak dovoľíte, ukážem vám ich.“

Čas letel, Gabriel predvádzal Juliu svoje poklady a ona ich veľmi tiucho obdivovala, kým na nich z haly nezavolať Rachelin hlas.

„Gabriel, mohol by si ponúknuť Julii niečo na pitie? A prestaň ju nuďiť tými starými haraburdami!“

Prevrátil oči a Julia sa zachichotala.

„Ako ste sa k nim dostali? Prečo nie sú v múzeu?“ spýtala sa, keď sledovala, ako ukladá ilustrácie do príslušných obálok.

Pevne stisol pery k sebe. „Nie sú v múzeu, pretože sa ich odmietam vzdať. A nikto nevie o tom, že ich mám, len môj právnik, poisťovací agent a teraz vy.“

Zaťal zuby, akoby uzatváral všetky ďalšie diskusie, a tak sa Julia rozhodla, že na neho nebude tlačiť.

Bolo pravdepodobné, že tie obrázky boli ukradnuté z múzea a že Gabriel ich kúpil na čiernom trhu. To by vysvetľovalo jeho zdržanlivosť týkajúcu sa odhalenia ich existencie pred svetom. Julia sa zachvela, keď si uvedomila, že zbadala niečo, čo videlo pred ňou ani nie pol tucta ľudí. A boli také úchvatné a krásne – ozajstné majstrovské diela.

„Gabriel...“ Rachel stála vo dverách a karhala ho.

„Dobre, dobre. Čo si dáte na pitie, slečna Mitchellová?“ Vyšli z pracovne a on prešiel do kuchyne k chladničke s nápojmi.

„Gabriel!“

„Julianna?“

Mykla sa, keď to povedomé oslovenie opustilo jeho pery. Rachel si jej podivnej reakcie všimla a natočila sa k skrinke, v ktorej prehľadávala bratove hrnce a panvice.

„Je mi to jedno, prof – Gabriel.“ Julia potešene prižmúrila oči nad tým, že ho bola konečne schopná osloviť menom. Potom sa posadila na jednu z elegantných stoličiek pri raňajkovom bare.

Gabriel vytiahol fľašu chianti a postavil ju na pult. „Nechám ju tu, aby získala izbovú teplotu,“ vysvetlil len tak do prázdna. Ospravedlnil sa a zmizol, pravdepodobne aby sa prezliekol do niečoho pohodlnejšieho.

„Julia,“ zasyčala Rachel a položila na jednu stranu dvojitého drezu hromadu zeleniny. „Čo sa to medzi tebou a Gabrielom deje?“

„Na to sa musíš spýtať jeho.“

„Mám to v pláne. Ale prečo sa správa tak divne? A prečo si mu rovno nepovedala, kto si?“

Julia vyzerala, akoby sa chystala rozplakať. „Myslela som, že si ma bude pamätať. Ale nespomína si.“ Hlas sa jej triasol a ona sa zadívala dolu do lona.

Rachel bola slovami svojej priateľky a jej príliš emocionálnou reakciou zmätená a okamžite sa k nej rozbehla, aby ju zovrela v objatí. „Neboj sa. Teraz som tu a ja ho zrovnám. Niekde pod všetkým tým ostatným má srdce. Viem to, raz som ho videla. Teraz mi pomôž umyť nejakú zeleninu. Jahňacie je už v rúre.“

Keď sa Gabriel vrátil, dychtivo otvoril víno a hriešne sa pre seba usmieval. Mal sa na čo tešiť a vedel to. Pamätal si, ako Julianna vyzerala, keď ochutnávala víno, a teraz sa mu dostane opakovania toho erotického predstavenia z vtedajšej noci. Cítil, ako sa párkrát zachvel od očakávania a prial si, aby mal niekde v byte tajne umiestnenú videokameru. Bolo by asi príliš nápadné, keby vytiahol fotoaparát a začal si ju fotiť.

Fľašu jej najskôr ukázal a s uspokojením si všimol ohromený výraz, ktorý jej prebehol po tvári, keď si prečítala vinetu. Priviezol si tento špeciálny zber pri návrate z Toskánska a trápilo by ho, keby sa prevaľovalo na podnebí niekoho, kto ho nevie oceniť. Nalial jej trochu do pohára a ustúpil, díval sa a usilovne sa snažil neusmievať.

Julia rovnako ako predtým pomaly zakrúžila vínom. Skúmala ho vo svetle halogénovej žiarivky. Zatvorila oči a privoňala si. Potom priložila pery, zrelé na pobožkanie, k okraju pohára a pomaly ochutnala. Na moment podržala víno v ústach a potom ho prehltla.

Gabriel si vzdychol a pozoroval ju, zatiaľ čo víno stekalo jej dlhým a elegantným hrdlom dole.

Keď Julia otvorila oči, uvidela Gabriela, ako sa pred ňou mierne kolíše, modré oči stmavnuté, dych trochu nepravidelný a všimla si tiež prednú časť jeho uhlavo sivých nohavíc... Výrazne sa na neho zamračila. „Ste v poriadku?“

Prešiel si rukou cez oči a poddal sa tomu. „Áno. Ospravedlňujem sa.“ Nalial jej plný pohár, druhý pre seba, začal z neho zmyselne upíjať a uprene ju ponad hranu skla pozoroval.

„Zrejme už máš hlad, Gabriel. Viem, na aké zviera sa meníš, keď si hladný,“ prehovorila k nim Rachel cez plece a ďalej miešala na sporáku nejakú omáčku.

„Čo budeme mať k tomu jahňaciemu?“ Pozoroval Juliu ako ostriež, keď znovu zdvihla pohár k svojim zvodným perám a dala si veľký dúšok.

Rachel položila na raňajkový bar plastový box. „Kuskus!“

Julia vyprskla víno a poprskala ním Gabriela a aj jeho bielu košeľu. V šoku nad svojím náhlym záchvatom kašľa pustila pohár a poliala nielen seba, ale aj drevenú podlahu. Krištáľový pohár sa pri dopade na zem roztrieštil na márne kúsky pri nohách jej barovej stoličky.

Gabriel si začal striasť kvapky vína zo svojej drahej oblekovej košele a zanaďával. Nahlas. Julia padla na kolená a rýchlo sa snažila zamiesť sklenené črepy holými rukami.

„Prestaňte,“ povedal ticho a díval sa na ňu ponad raňajkový bar.

Julia však pokračovala vo svojej zúfalej snahe a z očí jej tiekli slzy.

„Prestaňte,“ povedal hlasnejšie a obišiel pult.

Preložila si pár sklenených črepín do druhej ruky a snažila sa zozbierať tie zostávajúce kúsok po kúsku, plazila sa žalostne po podlahe ako zranené šteňa, ktoré za sebou ťahá zlomenú packu.

„Prestaňte! Preboha, ženská, *dost*. Celá sa dorežete.“ Gabriel sa nad ňou hrozivo týčil a jeho zlosť na ňu zostupovala z výšky ako hnev Boží.

Chytil ju pod pazuchami a postavil na nohy, prinútil ju vysypať sklo z rúk do misy na pulte a potom ju odviedol cez halu do kúpeľne pre hostí.

„Posaďte sa,“ nariadil.

Julia si sadla na zatvorenú toaletnú misu a vydala tlmený, ale traslavý vzlyk.

„Natiahnite ruky.“

Jej dlane boli postriekané červeným vínom a tieklo po nich niekoľko malých prúžkov krvi. Medzi ranami sa jej v dlaniach jagalo pár sklenených črepín. Gabriel niekoľkokrát zakľal, pokrútil hlavou a otvoril lekárničku. „Vy neviete veľmi poslúchať, že?“

Julia zažmurkala, aby striasla slzy, ľutovala, že si ich nemôže zotrieť rukami.

„A nerobíte, čo sa vám káže.“ Pozrel sa na ňu a náhle sa zarazil.

Ani netušil, prečo sa zastavil. A ak by ste sa ho neskôr spýtali, asi by pokrčil plecami a nedokázal by vám to vysvetliť.

Ale len čo sa zastavil v tom, čo sa chystal urobiť, a zbadal to úbohé malé stvorenie, ktoré sa chúlilo v rohu a plakalo, cítil... niečo. Niečo iné ako zlosť alebo hnev, vinu či sexuálne vzrušenie. Cítil k nej *súcit*. A ľútosť nad tým, že ju rozplakal.

Naklonil sa a začal jej veľmi nežne končekmi prstov utierať slzy. Počul pradenie, ktoré jej vyšlo z úst, len čo sa jej dotkol, a znovu si všimol, že mal z jej kože veľmi povedomý pocit. A po tom, čo jej utrel všetky slzy, vzal do dlaní jej bledú tvár, zdvihol jej bradu hore... a rýchlo sa odtiahol a začal jej čistiť rany.

„Ďakujem vám,“ zamrmlala, keď si všimla, s akou starostlivosťou odstraňuje sklo z jej dlaní. Použil pinzetu a starostlivo vyťahoval každý, aj ten najmenší úlomok z jej kože.

„To nestojí za reč.“

Keď bolo všetko sklo preč, naliať jód na pár chumáčov vaty.

„Toto bude páliť.“

Díval sa, ako sa obrnila proti jeho dotyku, a mierne sa mykol. Myšlienka, že jej ublíži, sa mu vôbec nepáčila. Bola taká nežná a krehká. Trvalo celú minútu a pol, než pozbieral odvahu dať jej na tie rany jód, a ona tam celú tú dobu sedela, oči vytreštené, hrýzla si peru a čakala, kým to konečne dorobí.

„Tak,“ povedal stroho, len čo otreľ posledné zvyšky krvi. „Už je to lepšie.“

„Odpusťte, že som rozbila ten pohár. Viem, že bol z krištáľu.“ Jej tichý hlas prerušil jeho snívanie, zatiaľ čo vracal vybavenie lekárnicky späť na svoje miesto.

Mávol nad tým rukou. „Mám ich tucty. Tu dole je obchod s krištáľom. Kúpim si iný, keď ho budem potrebovať.“

„Rada by som ho tam doplnila ja.“

„To si nemôžete dovoliť.“ Tie slová unikli z jeho úst bez toho, aby si to uvedomil.

S hrôzou sledoval, ako Juliina tvár najprv očervenela a potom prudko zbledla. Sklopila hlavu a, samozrejme, začala sa hrýzť zvnútra do líca.

„Slečna Mitchellová, ani vo sne by mi nenapadlo vziať si od vás peniaze. To by porušilo všetky pravidlá pohostinnosti.“

A to by sme nemohli dopustiť, pomyslela si Julia.

„Ale zašpinila som vám aj košeľu. Prosím, dovoľte mi nechať vám ju vyčistiť.“

Gabriel sa zadíval na svoju krásnu, ale teraz už, samozrejme, zničenú košeľu a v duchu zanaďoval. Túto miloval. Paulina mu ju kúpila v Londýne. A neexistovala možnosť, že by sa z nej dali Juliine sliny zmiešané s chianti vôbec niekedy odstrániť.

„Tiež ich mám niekoľko,“ zaklamal hladko. „A som si istý, že tie škvrny pôjdu dole. Rachel mi pomôže.“

Julia si hornými zubami opakovane hrýzla spodnú peru. Gabriel ten pohyb zbadal a urobilo sa mu trochu nevoľno, ako keby mal nejakú moriskú chorobu, ale jej pery boli také červené a lákavé, že od nich nemohol odtrhnúť zrak. Bolo to niečo také ako byť svedkom nejakej hrôzostrašnej autonehody.

Naklonil sa a potľapkal ju po chrbte ruky. „Nehody sa stávajú. Nie je to nikoho vina.“ Usmial sa a bol odmenený veľmi pekným opätovným úsmevom, keď si už konečne prestala hrýzť tú peru.

Pozrite sa na ňu. Trocha láskavosti a ona rozkvitne. Úplne ako ruža otvárajúca svoje okvetné lístky.

„Je v poriadku?“ spýtala sa Rachel, ktorá sa náhle objavila vedľa nich.

Gabriel rýchlo stiahol ruku a povzdychol si. „Áno. Ale Julianna zjavne nenávidí kuskus.“ Potmehúdsky na ňu žmurkol a sledoval, ako sa šíri rumenec z jej líc celou jej porcelánovou pleťou. Naozaj bola hnedookým anjelom.

„To je v poriadku. Urobím namiesto neho ryžový pilaf.“ Rachel zmizla, Gabriel ju nasledoval a nechal Juliu, aby si upokojila srdce, ktoré sa jej chystalo vyskočiť z hrudníka.

Zatiaľ čo Rachel upratovala odmietnuté obilniny do chladničky, Gabriel odišiel do svojej spálne, aby si prezliekol špinavú košeľu, a hodil ju s nevyhnutnou dávkou ľútosti do odpadkového koša. Potom sa pripojil v kuchyni k svojej sestre, aby upratal rozbitý pohár a víno z podlahy.

„Existuje pár vecí, ktoré ti musím o Julii povedať,“ začala a hovorila k nemu ponad plece.

Gabriel vyhodil sklenené črepy do koša na odpadky. „Radšej by som to nerozoberal.“

„Čo je to s tebou? Panebože, je to moja kamarátka!“

„A moja študentka. Nemal by som o jej osobnom živote nič vedieť. Už jej priateľstvo s tebou predstavuje konflikt záujmov, ktorý som si neuvedomil.“

Rachel vystrela plecía a tvrdohlavo pokrútila hlavou, jej sivé oči stmavli. „Vieš čo? Nezaujíma ma to! Mám ju veľmi rada a mama ju tiež milovala. Takže si na to nabudúce spomeň, až zase budeš mať chuť na ňu kričať.“

Bola zničená, ty blbec. To je dôvod, prečo sa mi celý minulý rok ani neozvala. A teraz konečne vyliezla zo svojej ulity a mohla by som dodať, že z takej, o ktorej som si myslela, že ju nikdy neopustí, a ty ju tam strkáš späť s tou svojou... aroganciou a povýšenosťou! Takže prestaň s tými rochesterovskými – darcyovskými – heathcliffovskými domýšľavými po-

výšeneckými kravinami a zaobchádzaj s ňou ako s pokladom, ktorým v skutočnosti je! Alebo sa sem vrátim a vrazím ti ihlicu do zadku!”

Gabriel sa narovnal a hodil po nej spaľujúci pohľad. „Tou ihlicou mám chápať dámsku topánku?“

Necúvla. A ani sa nepohla. V skutočnosti vyrástla. Skoro až hrozivo.

„Fajn, Rachel.“

„Dobre. Nemôžem uveriť, že si nespoznal jej meno po tom, ako som ti niekoľkokrát rozprávala, ako veľmi miluje Danteho. Teda, koľko milovníkov Danteho zo Selinsgrove poznáš?“

Naklonil sa k nej a pobožkal ju na zamračené čelo. „Musíš na mňa pomaly, Rach. Ak sa to čo len trochu dá, snažím sa nemyslieť na nič, čo je spojené so Selinsgrove.“

Jej hnev sa po jeho slovách roztopil a pevne svojho brata objala. „Ja viem.“

O pár hodín neskôr a po ďalšej fľaši drahého chianti sa Julia zdvihla k odchodu. „Vďaka za večeru. Mala by som ísť domov.“

„Odvezieme ťa,“ ponúkla sa Rachel a zmizla, aby si našla kabát.

Gabriel sa zamračil, ospravedlnil sa a pobral sa za ňou.

„To je v poriadku. Môžem ísť pešo. Nie je to ďaleko,“ volala Julia za súrodencami.

„Ani náhodou. Vonku je tma a je mi jedno, že Toronto je bezpečné mesto. Okrem toho prší,“ skríkla Rachel, skôr než ju Gabriel zatiahol do ostrej diskusie.

Julia zamierila k dverám, aby nemusela počúvať, ako hovorí, že ju nechce odviezť domov. Ale súrodenci sa zakrátko objavili v hale a všetci traja sa vydali chodbou k výťahu. Práve keď prišiel, zazvonil Rachel telefón.

„To je Aaron.“ Pevne Juliu objala. „Snažila som sa ho celý deň zohnať, ale mal rokovania. Takže sa uvidíme na obede. Bez obáv, braček, mám tvoj náhradný kľúč!“

Rachel zamierila späť do bytu, opustila zamračeného Gabriela a rozrušenú Juliu a nechala ich odísť výťahom do garáží.

„Chystali ste sa mi niekedy povedať, kto ste?“ V jeho hlase bolo počuť mierne obvinenie.

Julia pokrútila hlavou a stisla ešte pevnejšie svoj smiešny batoh.

Pozrel sa naň a vtedy a práve tam sa rozhodol, že ten batoh ju bude musieť opustiť. Ak tú ohavnú vec ešte raz uvidí, zblázni sa. A dotkol sa ho Paul, čo znamenalo, že je zneuctený. Bude ho musieť vyhodiť.

Gabriel ju viedol na svoje parkovacie miesto a ona okamžite zamierila k jaguáru, k dverám spolujazdca.

Stlačil tlačidlo na diaľkovom ovládaní, ale zabzučal range rover vedľa jaguára. „Ehm, tentoraz pôjdeme radšej týmto. V daždi je pohon na všetky štyri kolesá lepší. Nerád beriem jaguára do takéhoto počasia, pokiaľ nemusím.“

Julia sa snažila skryť svoj prekvapený výraz nad Gabrielovými rozpakmi zo svojho bohatstva, najmä keď jej otvoril dvere a pomohol jej dovnútra. Zatiaľ čo sa usádzala na sedadle, premýšľala, či cítil to spojenie, ktoré medzi nimi prebehlo, keď sa dotkol jej paže. Pravdaže ho cítil.

„Nechali ste ma, aby som zo seba urobil hlupáka.“ Zamračil sa a vyšiel z garáže.

To si zvládol úplne sám, vďaka. Juliina nevyslovená narážka sa vznášala medzi nimi a ona krátko premýšľala, aký dobrý je asi pán profesor v čítaní myšlienok.

„Správal by som sa k vám inak. Jednal by som s vami lepšie, keby som to vedel.“

„Vážne? A našli by ste si nejakého iného študenta, ktorého by ste roztrhali na kusy? Ak je to tak, som rada, že váš bol hnev nasmerovaný na mňa. Potom ste si nemohli vziať na mušku nikoho iného.“

Gabriel jej venoval chladný pohľad. „Toto nič nemení. Som rád, že ste Rachelina priateľka, ale stále ste moja študentka, čo znamená, že sa k sebe musíme správať profesionálne, slečna Mitchellová. A dávajte si pozor, ako so mnou hovoríte, teraz, aj v budúcnosti.“

„Áno, profesor Emerson.“

Hľadal v jej tvári akékoľvek známky sarkazmu, ale žiadne nevidel. Plecia mala zvesené, hlavu sklopenú. Zase spôsobil, že jeho malá ruža zvädla. Všetok rozkvet bol úplne preč.

Tvoja malá ruža? Čo to, dočerta, je, Emerson?

„Rachel je veľmi rada, že ste tu. Vedeli ste, že bola zasnúbená?“

Julia pokrútila hlavou. „Bola? Už nie je?“

„Aaron Webster ju požiadal o ruku a ona povedala áno, ale to bolo predtým, než Grace...“ Pomaly vydýchol. „Rachel sa teraz necíti na to, aby plánovala svadbu, takže to zrušila. To je tiež dôvod, prečo je tu.“

„Ach, nie, je mi to tak ľúto. Chuderka Rachel.“ Povzdychla si. „A chudák Aaron. Mala som ho rada.“

Gabriel sa zamračil. „Sú stále spolu. Aaron ju, samozrejme, miluje a súhlasil, že Rachel musí na nejaký čas niekam vypadnúť. Keď som bol doma, v dome mojich rodičov bolo veľa... hádok. Prišla za mnou, aby sa odtiaľ dostala preč. Je to tak trochu na smiech, pretože ja som čierna ovca rodiny a ju všetci milujú.“

Julia prikývla, akoby to pochopila.

„Mám problém ovládať svoj hnev, slečna Mitchellová. Mám výbušnú povahu a problémy s kontrolou, a keď stratím nervy, môžem byť veľmi deštruktívny.“

Vytreštila nad tým vyhlásením oči, mierne pootvorila ústa, ale mlčala.

„Bolo by... nerozumné, keby som stratil nervy v prítomnosti niekoho, ako ste vy. Mohlo by to byť pre nás oboch veľmi zničujúce.“ Jeho priznanie bolo také úprimné a také desivé, že sa tie slová do nej prepaľovali ako oheň.

„Hnev je jedným zo siedmich smrteľných hriechov,“ poznamenala a odvrátila sa od neho, aby sa pozrela z okna, a snažila sa potlačiť pálivý pocit vo svojom vnútri.

Trpko sa zasmial. „Je pozoruhodné, že ich mám všetkých sedem; neobťažujte sa počítať. Pýcha, lakomstvo, závišť, hnev, obžerstvo, lenivosť, *smilstvo*.“

Zdvihla obočie, ale neotáčala sa. „Trochu o tom pochybujem.“

„Nečakám, že to pochopíte. Vy ste magnet len na nehody, slečna Mitchellová, zatiaľ čo ja som magnet na hriech.“

Teraz sa však už k nemu otočila. S výrazom rezignácie sa na ňu usmial a ona mu na dôvažok ponúkla súcitný pohľad.

„Hriech nie je niečo, čo je priťahované k ľudskej bytosti, profesor. Je to presne naopak.“

„Podľa mojich skúseností nie. Vyzerá to, že hriech si ma našiel, aj keď som ho nehladal. A ja nie som dobrý v odolávaní pokušeniu.“

Pozrel sa na ňu a potom sa vrátil očami na cestu.

„Vaše priateľstvo s Rachel vysvetľuje, prečo ste poslali tie gardénie. A prečo ste napísali tú kondolenciu tak, ako ste to urobili.“

„Je mi Grace ľúto. Tiež som ju milovala.“

Pozrel jej do očí. Boli láskavé a otvorené, ale videl v nich stopy smútku a nevyčísľiteľnej straty.

„Teraz už si to uvedomujem,“ priznal.

„Vy máte satelitné rádio?“ ukázala na panel, keď ho zapol a stlačil jedno z tlačidiel predvolby.

„Áno. Obvykle počúvam niektorú z jazzových staníc, ale záleží na nálade.“

Julia skusmo natiahla k rádiu prst, ale potom ruku stiahla.

Gabriel sa nad jej zdržanlivosťou pousmial a spomenul si, ako zapriadla, keď jej dal povolenie stočiť sa do jeho obľúbeného kresla. Chcel, aby zapriadla znova.

„To je v poriadku. Môžete si niečo vybrať.“

Prechádzala predvolby, usmievala sa jeho výberu, ktorý zahrňal francúzske CBC stanicu a správy BBC, až sa dostala k poslednej, ktorá bola označená ako Nine Inch Nails.

„Toto je celá stanica venovaná len im?“ Znelo to neuveriteľne.

„Áno.“ Gabriel sa trochu zavrteľ, ako keby odhalil trápne tajomstvo.

„A vám sa to páči?“

„Len keď mám konkrétnu náladu.“

Julia stlačila tlačidlo jazzovej stanice.

Gabriel skôr cítil, ako videl jej inštinktívnu reakciu. Nechápal to, ale rozhodol sa to neskúmať.

Julia nenávidela Nine Inch Nails. Zakaždým, keď sa ozvali v rádiu, preladila stanicu. Ak niekde hrali nejakú ich pieseň, opustila miestnosť alebo budovu. Zvuky ich hudby a obzvlášť hlas Trenta Rezora sa jej pekne hnusil, hoci nikdy nikomu nepovedala prečo.

Počula ich prvýkrát vtedy v klube ešte vo Filadelfii. Tancovala s *ním* a *on* sa o ňu protivne obtieral. Najskôr jej to neprekážalo; *on* bol proste

vždy taký, ale potom začala tá pieseň, a len čo zaznela tá melódia, Julii začalo byť trochu zle. Boli to zvláštne časti v úvode, potom to bol ten hlas a potom aj text o zvieracom trtkaní a výraz v jeho tvári, keď k nej *on* pritisol čelo a zašepkal jej to s pohľadom upretým priamo do jej duše.

Nech bola Juliina náboženská viera a jej nesmelé pokusy o modlitby k menším bohom a božstvám akékoľvek, v tej chvíli uverila, že počula diablov hlas. Sám Lucifer ju držal v náruči a šepkal jej do ucha. A tá samotná myšlienka spolu s jeho slovami ju vydesila.

Julia sa *mu* vykrútila a utiekla na dámsku toaletu, pozerala sa v zrkadle na bledé a trasúce sa dievča a premýšľala, čo sa to, dočerta, práve stalo. Nevedela, prečo s ňou takto hovoril, a ani to, prečo si vybral práve tento okamih, aby sa takto prejavil. Avšak poznala *ho* tak dobre, aby vedela, že opakovanie textu tej pesničky bolo priznaním jeho najhlbších a možno najtemnejších úmyslov a nie len bezduché papagájovanie.

Ale Julia nechcela byť otrtovaná ako zviera; chcela byť milovaná. Bola by ochotná vzdať sa sexu navždy, ak by jej to zaručilo ten druh lásky, ktorý bol predmetom poézie a mýtov. To bol druh citu, po ktorom zúfalo túžila, ale v skutočnosti neverila, že by si ho zaslúžila. Chcela byť pre niekoho múzou – chcela byť uctievaná a zbožňovaná, telom i dušou. Chcela hrať Beatrice brilantnému a ušľachtilému Dantemu a navždy s ním prebývať v Raji. A žiť život, ktorý by mohol smelo konkurovať krásu Botticelliho ilustrácií.

A to bol dôvod, prečo bola Julia Mitchellová vo veku dvadsiatich troch rokov ešte panna s fotografiou muža, ktorý ju pre všetkých ostatných zničil. A ktorá bola zastrčená vzadu v zásuvke so spodnou bielizňou. Celých posledných šesť rokov spala s jeho fotkou pod vankúšom. Žiadny iný človek sa jej v porovnaní s ním toľko nepriblížil; žiadne pocity náklonnosti sa nikdy ani len nepribližovali láske a oddanosti, ktoré v nej vyvolal on. Celý ich vzťah bol založený na jedinej noci. Noci, ktorú v spomienkach prežívala znova a znova...

7. kapitola

Julia zaparkovala svoj bicykel vedľa veľkého bieleho domu Clarkovcov a podišla k prednej verande. Nikdy neklopala, keď k nim išla na návštevu, a tak len vybehla po schodoch a otvorila presklené dvere. To, čo našla vo vnútri, ju šokovalo.

Sklenený konferenčný stolík v obývacej izbe bol rozbitý, koberec postriekany krvou. Kreslá a vankúše niekto rozhádzal všade naokolo a na pohovke uprostred izby sa k sebe chúlili Rachel s Aaronom. Rachel vzlykala.

Julia tam stála a s hrôzou v očiach pozerala na tú spúšť. „Čo sa stalo?“

„Gabriel,“ odpovedal Aaron.

„Gabriel? Je zranený?“

„Ten je v poriadku!“ zasmiala sa skoro hystericky Rachel. „Bol doma sotva dvadsaťštyri hodín a už sa stačil dostať do sporu s otcom, dvakrát rozplakať mamu a dostať Scotta do nemocnice.“

Aaron upokojujúco hladkal svoju priateľku po chrbte, aby ju utešil a v tvári mal ponurý výraz.

Julia zalapala po dychu. „Prečo?“

„Ktovie? Nikto netuší, čo sa s ním deje. Začal sa hádať s otcom, mama sa vložila medzi nich a Gabriel do nej strčil. Scott povedal, že ho zabije, ak sa jej ešte niekedy znova dotkne. Takže mu Gabriel jednu vrazil a zlomil mu nos.“

Julia hľadela na sklenené črepy, ktoré boli teraz aj s krvou zašliapnuté do koberca.

Asi tucet rozdrvených sušienok sa váľalo medzi sklom a zvyškami niečoho, čo vyzeralo ako dvojce kávových šálok.

„A toto?“ ukázala na ten hrozný neporiadok.

„Gabriel zrazil Scotta na ten stolík. Scott a otec sú v nemocnici, mama je zamknutá v izbe a ja idem na noc k Websterovcom.“

Rachel začala postrkovať svojho priateľa k prednému vchodu.

Julia stála strnulo na mieste, neschopná pohybu. „Možno by som sa mohla pohovárať s tvojou mamou.“

„Nemôžem už v tomto dome zostať ani minútu. Moja rodina bola práve zničená.“ S tým Rachel aj s Aaronom utiekla.

Julia plánovala vyjsť hore po schodoch a nájsť Grace, ale začula z kuchyne nejaký zvuk, a tak potichu prešla do druhej časti domu. Cez otvorené zadné dvere videla, že na verande niekto sedí a dvíha si k perám fľašu piva. V záblesku slabnúceho slnečného svitu v jeho hnedých vlasoch ho Julia spoznala. Toho z Rachelinej fotografie.

Skôr ako mala čas o tom premýšľať, nohy ju samé vyniesli z dverí a potom už len zistila, že sedí v leňoške, v dostatočnej vzdialenosti od neho, kolená pritiahnuté k brade. Omotala si ruky okolo nôh a pozorovala ho.

Ignoroval ju.

Julia očami skúmala jeho vzhľad a dúfala, že si ten obraz navždy uchová v pamäti. Naživo vyzeral oveľa lepšie, ako len dobre. Dívala sa do jeho modrých, krvou podliatych očí, ktoré boli pod hnedým obočím prekvapivo krásne. Pohľad jej zišiel po hrane jeho výrazných lícnych kostí, rovnom aristokratickom nose a ostro rezanej čeľusti. Všimla si aj ľahký tieň dvoj- až trojdňového strniska na jeho tvári a v jamke na brade. Oči jej spočinuli na jeho plných perách, a skôr ako sa jej podarilo neochotne presunúť pohľad k jeho modrinám, zachytila krivku a plnosť spodnej pery.

Gabriel mal modriny a krv na pravej ruke a niečo fialové na ľavej časti tváre. Scottova päšť tam zanechala svoj odtlačok, ale napodiv bol Gabriel ešte stále pri vedomí.

„Ideš trochu neskoro na predstavenie o šiestej. Skončilo pred tridsiatimi minútami.“ Hlas mal jemný a skoro rovnako príjemný ako črty.

Julia si na okamih pomyslela, aké by to bolo, keby tento hlas vyslovil jej meno.

Zachvela sa.

„Tu je deka.“ Ukázal na veľkú kockovanú vlnenú prikrývku, ktorá ležala skrkvaná pri jeho boku. Bez toho, aby sa na ňu pozrel, potľapkal vedľa seba.

Julia ho ostražito pozorovala. Keďže videla, že jeho hnev už opadol, podišla k nemu, sadla si na neďalekú stoličku, ale stále medzi nimi udržiavala primeraný odstup. Premýšľala, ako rýchlo by dokázal utekať. A ako rýchlo by vládala bežať ona, keby ju prenasledoval.

Podal jej deku.

„Ďakujem,“ zamrmľala a natiahla si ju okolo ramien.

Kútikom oka zazrela jeho postavu a všimla si, ako nenútene poskladal svoju značnú výšku do dreveného záhradného kresla. Čierna kožená bunda mu robila ešte širšie plecيا a pod látkou tesného čierneho trička sa viditeľne rysovali jeho prsné svaly. Na dlhých nohách mal natiahnuté dobre padnúce džínsy a Julia si všimla, že vyzerá vyšší a ťažší ako na tých starých fotkách svojej sestry.

Chcela niečo povedať. Chcela sa ho opýtať, prečo sa tak rozzúrila na tú najpríjemnejšiu rodinu, akú kedy stretla. Ale bola veľmi plachá a príliš sa ho bála, aby to urobila. A tak sa ho namiesto toho spýtala, či nemá otvárač na fľaše.

Zamračil sa na ňu a potom jeden vytiahol z vrečka nohavíc a podal jej ho. Poďakovala mu a ďalej tam potichu sedela. Otočil sa k poloprázdnej debni pív za sebou, vytiahol fľašu a podržal ju pred ňou.

„Dovoľ,“ povedal a teraz už sa na ňu pozrel a usmieval sa. Vzal si späť otvárač, jedným plynulým pohybom jej otvoril pivo a ťukol ich fľašami o seba. „Na zdravie.“

Julia si zdvorilo usrkla a snažila sa tou divnou kvasnicovou chuťou, ktorá jej vnikla do úst, neudusiť. Nevedomky si pre seba niečo zamrmľala a čakala.

„Už si niekedy predtým ochutnala pivo?“ uškrnul sa Gabriel.

Pokrútila hlavou.

„Potom som rád, že som tvoj prvý.“

Zapýrila sa a schovala tvár za svojimi dlhými hnedými vlasmi.

„Čo tu robíš?“ nasadil zvedavý výraz.

Julia sa odmlčala a premýšľala, ako to najlepšie podať. „Bola som pozvaná na večeru.“

Dúfala som, že ťa konečne spoznám.

Gabriel sa zasmial. „Tak tú som, myslím, pekne pohnojil. No, slečna Hnedoočka, pripíšte mi to na účet.“

„Povieš mi, čo sa stalo?“ Stále hovorila ticho a snažila sa, aby sa jej netriasol hlas.

„Povieš mi, prečo si ešte neutiekla?“ Jeho modré oči našli tie jej a ostro sa do nich zapichli.

Znovu sklonila hlavu s nádejou, že by jej akt podriadenosti mohol schladiť nové vzplanutie jeho hnevu. Sedieť tu s Gabrielom po tom, čo sa stalo, bolo hlúpe. Bol opitý a nebol tu nikto, kto by ju zachránil, keby začal byť agresívny. Naskytla sa jej šanca odísť.

Avšak Gabrielova ruka sa z nevysvetliteľných dôvodov natiahla, aby preklenula vzdialenosť medzi nimi. Odhrnul jej vlasy na chrbát a prstami veľmi pomaly prechádzal ich vlny, kým všetky úplne neodtiahol. Z toho dotyku doňho prechádzalo akési spojenie. Julia ten pocit vstrebávala, znova ticho priadla a úplne zabudla, na čo sa pýtal.

„Voniaš vanilkou,“ poznamenal a presunul svoje telo tak, aby sa na ňu mohol poriadne pozrieť.

„To je môj šampón.“

Dopil pivo, otvoril si ďalšie, poriadne si odpil a potom sa k nej znova obrátil.

„Takto som to nechcel.“

„Majú ťa radi, veď vieš. Všetci o tebe stále hovoria.“

„Márnotratný syn. Alebo možno démon. *Démon Gabriel.*“ Trpko sa zasmial a takmer jedným hltom dopil pivo. A otvoril si ďalšie.

„Boli takí šťastní, že sa vraciaš domov. Práve preto ma tvoja matka pozvala na večeru.“

„Ona nie je moja matka. A možno práve preto ťa Grace pozvala, lebo vedela, že potrebujem hnedookého anjela, aby na mňa dohliadol.“

Gabriel sa k nej naklonil bližšie tak, aby mohol vziať do dlane jej tvár. Ten dotyk Juliu tak prekvapil, že sa musela prudko nadýchnuť. Jeho veľké modré oči na ňu civeli v alkoholovom opojení. Bruškom palca prešiel jej rumenec a zaváhal, akoby sa snažil vstrebať horúčavu z jej kože. Keď prestal, Julia skoro až vykrikla, tak sa jej to páčilo.

Položil fľašu na podlahu verandy a rýchlo vstal. „Zapadá slnko. Chcela by si sa prejsť?“

Zahryzla si do pery. Vedela, že by nemala. Ale toto bol Gabriel z fotografie a možno jej jediná a posledná šanca vidieť ho a stráviť čas v jeho spoločnosti. A po tom, čo sa predtým stalo, pochybovala, že by sa ešte niekedy vrátil späť domov. Isto nie tak skoro.

Odložila prikrývku a vstala.

„Vezmi tú deku,“ povedal, a keď ju zobrala a dala si ju pod pazuchu, vzal jej drobnú ruku do svojej.

Zalapala po dychu. V končekoch prstov ucítila brnenie, ktoré sa pomaly šírilo jej rukou, zasiahlo plece, zabrúsilo do srdca a prinútilo ho, aby sa rozbúšilo oveľa rýchlejšie.

Sklonil hlavu bližšie k nej. „Už si niekedy predtým držala chlapca za ruku?“ Pokrútila hlavou a on sa ticho zasmial. „Potom som rád, že som tvoj prvý.“

Pomaly kráčali do lesa a rýchlo mizli z dohľadu domu Clarkovcov. Julii sa páčil spôsob, akým sa jej ruka hodila do tej jeho a ako jeho dlhé prsty obtáčali chrčty tých jej. Držal ju jemne, ale pevne, čas od času ju stlačil, akoby sa ju snažil svojou prítomnosťou upokojiť. Julia si začínala myslieť, že toto je presne ten spôsob, ako sa držať za ruky s niekým, ku komu niečo cítite. Ale nemala zatiaľ žiadnu skúsenosť.

Bola v týchto lesoch len raz alebo dvakrát a zakaždým len s Rachel. Bolo jej jasné, že keby sa niečo zvrtilo, asi by sa v snahe nájsť cestu domov stratila. Odsunula takéto myšlienky do kúta svojej mysle a zamerala pozornosť výhradne na to, aký je to pocit držať hrejivú, silnú ruku toho tajomného Gabriela.

„Trávil som tu veľa času. Je to tu veľmi pokojné. Tamto vpredu je starý jablonoňový sad. Ukázala ti ho Rachel?“

Julia pokrútila hlavou.

Gabriel na ňu pozrel s vážnym výrazom v tvári. „Si veľmi potichu. Bol by som rád, keby si sa so mnou rozprávala. Sľubujem, že ťa nepohryziem.“ Oslnil ju jedným zo svojich okúzľujúcich úsmevov, tým, ktorý Julia poznala z Racheliných fotografií.

„Prečo si sa vrátil domov?“

Nevšimal si Juliinu otázku a pokračoval v chôdzi, ale cítila, že začal zvierat jej ruku pevnejšie. Tiež mu ju stisla, na znak, že sa nebojí. Aj keď sa bála.

„Nechcel som sa vrátiť, aspoň nie takto. Niečo som stratil a bol som niekoľko týždňov opitý.“

Gabrielova úprimnosť ju prekvapila.

„Ale ak si niečo stratil, možno by si to mohol skúsiť zase nájsť.“

Prižmúril oči. „To, čo som stratil, je stratené navždy.“

Pridal do kroku a Julia musela zrýchliť tempo, aby mu stačila.

„Bol som až taký zúfalý, že som si prišiel domov po peniaze.“ Gabrielov hlas zjemnel a Julia zacítila, ako sa striasol. „Bol som v riti už pred tým, než som zničil všetko a všetkých. Ešte skôr než si sa tu vôbec objavila.“

„Je mi to tak ľúto.“

Pokrčil plecami a zatiahol ju doľava. „Už sme skoro tam.“

Priesekom medzi stromami vstúpili na malú čistinu zarastenú kobercom hustej trávy. Po zelenom priestranstve boli roztrúsené lúčne kvety, burina a staré hnijúce pne. Vzduch bol tichý a pokojný. A na okraji toho otvoreného priestoru stálo niekoľko unavene vyzerajúcich, opotrebovaných starých jabloní.

„To je ono,“ rozohnal sa širokým gestom. „Toto je Raj.“

Doviedol Juliu k veľkej skale, ktorá z nevysvetliteľných dôvodov ležala na okraji čistiny, a zdvihol ju za pás tak, aby sa mohla posadiť hore. Potom vyliezol vedľa nej. Julia sa zachvela. Skala už bola v tieni zapadajúceho slnka studená a chladila ju cez tenké džínsy.

Gabriel si vyzliekol bundu a prehodil ju cez jej chrbát. „Dostaneš zápal pľúc a umrieš,“ povedal neprítomne, objal ju a pritiahol si ju bližšie. Telesné teplo, ktoré sálalo z jeho holých paží a cez tričko, ju okamžite zahrialo.

Zhlboka sa nadýchla a spokojne si povzdychla; žasla nad tým, ako sa úžasne hodí do ohybov jeho ramena. Akoby pre neho bola stvorená.

„Ty si Beatrice.“

„Beatrice?“

„Danteho Beatrice.“

Julia očervenela. „Neviem, kto to je.“

Gabriel sa zasmial a jeho teplý dych jej ovanul tvár, keď jej pritisol svoj nos k uchu. „Oni ti to nepovedali? Nepovedali ti, že ten mánotratný syn píše knihu o Dantem a Beatrice?“

Keď Julia neodpovedala, otrel sa perami o jej temeno a letmo ju pobozkal do vlasov. „Dante bol básnik. Beatrice bola jeho múzou. Stretol ju, keď bola veľmi mladá, a miloval ju na diaľku po celý svoj život. Beatrice bola jeho sprievodkyňou v Raji.“

Julia mala zatvorené oči, počúvala jeho hlas a vdychovala vôňu, ktorá patrila jeho koži. Bol cítiť pižmom, potom a pivom, ale Julia tie rozptýlenia ignorovala a sústredila sa na vôňu, ktorá bola len Gabrielova. Cítila čosi veľmi mužné a potenciálne nebezpečné.

„Existuje obraz umelca menom Holiday. Vyzeráš ako jeho Beatrice.“ Gabriel siahol dole, zdvihol k perám jej bledé prsty a úctivo ju pobozkal na kožu.

„Tvoja rodina ťa miluje. Mal by si sa s nimi udobriť.“ Juliine slová ju samotnú prekvapili, ale on si ju len pritiahol bližšie k sebe.

„Oni nie sú moja rodina. Nie ozajstná. A teraz už je príliš neskoro, Beatrice.“

Julia sa pri tom oslovení mykla a uvedomila si, že ho pivo definitívne odrovnalo.

Ale hlavu, ktorou mu spočívala na pleci, nezdvihla. Krátko nato ju začal hladiť po ramene v snahe pritiahnuť jej pozornosť.

„Ty si nevečerala.“

Pokrútila hlavou. „Nie, ešte nie.“

„Môžem ťa nakŕmiť?“

Hoci bola smutná, že to musí urobiť, zdvihla hlavu z jeho pleca. Usmial sa na ňu a prešiel k jednej z posledných jabloní, ktoré tu zostali.

Prezeral ovocie visiace vo vetvách a vybral to najväčšie a najzrelšie červené jablko a potom odtrhol ešte jedno menšie. To malé si dal do vrečka a vrátil sa k nej späť.

„Beatrice.“ Usmial sa a podával jej jablko.

Julia sa naň v tranze pozerala, ako keby to bol poklad.

Gabriel sa zasmial, natiahol ruku a ponúkol jej ovocie v natiahnutej dlani, ako keď dieťa podáva kocku cukru poníkovi. Julia si ho vzala, okamžite ho zdvihla k perám a odhryzla si poriadny kus.

Pozoroval, ako žuje, sledoval, ako prehĺta. Potom, v tichej spokojnosti, zaujal predchádzajúcu pozíciu s rukou pevne okolo jej pása. Pritiahol si jemne jej hlavu na plece a začal jesť menšie jablko, ktoré mal schované vo vrečku.

Nehybne sedeli, slnko zapadalo a tesne pred tým, než sad zahalila tma, vzal Gabriel spod Juliinej paže deku a rozložil ju do trávy ako lôžko.

„Poď, Beatrice.“ Natiahol k nej ruku.

Julia vedela, že by bolo veľmi bláznivé ju prijať a posadiť sa s ním na deku. Ale bolo jej to jedno. Bola do neho zamilovaná od prvej chvíle, keď jej Rachel ukázala jeho fotografiu a Julia ju ukradla. Teraz, keď bol tu, skutočný a ozajstný, živý a dýchajúci, z mäsa a kostí, jediné, na čo sa zmohla, bolo, že tú ruku prijala.

„Už si niekedy ležala vedľa chlapca a pozerala sa na hviezdy?“ Stiahol ju dole na deku, a ako ležali na chrbte, pozoroval ju.

„Nie.“

Gabriel si preplietol prsty s jej a položil si ich spojené ruky hore na srdce. Cítila, ako mu pod jej dotykom pomaly tlčie, a nachádzala v jeho ustálenom rytme útechu.

„Si krásna, Beatrice. Ako hnedooký anjel.“

Julia otočila hlavu, aby sa na neho mohla pozrieť, a usmiala sa. „Ja si myslím, že ty si krásny.“ Placho mu začala prechádzať končekmi prstov po čelusti a žasla nad tým, aký pocit v nej vyvoláva strnisko pod jej rukou.

Usmial sa pod jej dotykmi a zavrel oči. Dlho jemne skúmala jeho črty, kým ju nezačala bolieť ruka.

Otvoril oči. „Ďakujem.“

Julia sa usmiala a stisla mu ruku, cítila, ako mu srdce tým stiskom poskočilo.

„Už si niekedy pobožkala chlapca?“

Hlboko sa začervenala a pokrútila hlavou.

„Potom som rád, že budem tvoj prvý.“ Gabriel sa vzoprel na boku a naklonil sa. Jeho oči jemne žiarili, keď sa na ňu zdola usmieval.

Julii sa podarilo zatvoriť viečka skôr, než jeho dokonalé ústa našli jej. Vznášala sa.

Gabrielove pery boli teplé a príjemné a rozprestrel ich nad jej ústami opatrne, akoby sa bál, že by jej mohol ublížiť. Julia nevedela, ako sa bozkávať, a bola stále ešte trochu ostražitá, a tak držala ústa zatvorené. Gabriel zdvihol ruku, aby vzal do dlane jej tvár, hladil ju palcom po koži a nežne pohyboval perami po jej perách.

Tento bozk nebol taký, ako očakávala.

Očakávala, že bude neopatrný alebo tak trochu drsný. Čakala, že jeho bozk bude zúfalý a naliehavý a možno aj to, že končeky jeho prstov budú prechádzať po jej koži a dole po tele na miestach, kde nebola pripravená nechať ho sa dotýkať. Ale on držal svoje ruky tam, kde boli. Jednou ju hladil po chrbte a druhou po tvári. Jeho bozk bol veľmi nežný a sladký – presne taký, aký si predstavovala, že dá milenec svojej milovanej po dlhom odlúčení.

Gabriel Juliu bozkával, akoby ju už dlho poznal, akoby k nemu patrila. Jeho bozk bol vášnivý a plný emócií, ako keby sa každé vlákno jeho bytia roztopilo a rozšírilo sa do jeho pier len preto, aby jej ich mohol odovzdať.

Pri tom pomyslení jej srdce v hrudi urobilo salto. Nikdy sa neodvážila dúfať, že jej prvý bozk bude taký. Keď tlak jeho pier poľavil, cítila, že jej vytryskli slzy, a vedela, že ju už nikdy nikto takto bozkávať nebude. Zničil ju pre kohokoľvek iného. Navždy.

Gabriel ju pustil, zhlboka si vzdychol a pritisol jej svoje pery jemne na čelo.

„Otvor oči.“

Julia sa pozrela hore do páru modrých dúhoviek, ktoré boli prekvapivo jasné a veľmi emotívne, ale ona tie emócie nedokázala rozlúštiť.

Usmial sa, znova jej pritisol pery na čelo, potom sa obrátil na chrbát a zadíval sa na hviezdy.

„Na čo myslíš?“ Posunula sa tak, aby bola stočená do kľbka pri jeho boku, blízko, ale aby sa ho telom nedotýkala.

„Premýšľal som o tom, ako som na teba čakal. Čakal som a čakal, ale ty si nikdy neprišla.“ Smutne sa na ňu usmial.

„Je mi to ľúto, Gabriel.“

„Teraz si tu. *Apparuit iam beatitudo vestra.*“

„Ja neviem, čo to znamená.“ Znelo to hanblivo.

„To znamená, že *teraz sa tvoja milovaná zjaví*. Ale v skutočnosti by to malo byť *teraz sa moja milovaná zjaví*. Teraz si tu.“ Pritiahol si ju bližšie, prešiel jej rukou popod krk dole okolo pása, tam ju roztvoril a rozťahol prsty na jej drieku. „Po zvyšok svojho života budem snívať o tom, ako tvoj hlas vydychuje moje meno.“

Julia sa do tmy pre seba pousmiala.

„Už si niekedy predtým zaspala v chlapcovom náručí, Beatrice?“

Pokrútila hlavou.

„Potom som rád, že som tvoj prvý.“ Posunul ju tak, aby mu jej hlava spočinula na hrudi pri srdci a jej drobné telo sa dokonale vytvarovalo pozdĺž jeho boku. „Ako Adamovo rebro,“ vydýchol jej do vlasov.

„Musíš odísť?“ zašepkala a prechádzala mu váhavo všetkými smermi rukami po hrudi.

„Áno, ale nie dnes večer.“

„Vrátiš sa?“ Jej hlas znel takmer ako zakľúčanie.

Gabriel si zhlboka vzdychol. „Zajtra budem vyhodенý z Raja, Beatrice. Našou jedinou nádejou je, že si ma neskôr nájdeš. Hľadaj ma v Pekle.“

Jemne ju prevrátil na chrbát, položil ruky po oboch stranách jej bokov a vzniesol sa nad ňu – oči dokorán –, túžobne a uprene hľadiac do jej duše.

A potom priblížil svoje pery k jej...

8. kapitola

V o štvrtok ráno sedela Rachel pri Gabrielovom raňajkovom bare, popíjala latté a mala rozčítané francúzske vydanie Vogue. Nebola to jej typická literatúra. Rachelin nočný stolík vo Filadelfii bol pokrytý knihami o politike, verejných vzťahoch, ekonómii a sociológii. To všetko s nádejou, že sa jej jedného dňa niekto z jej nadriadených opýta na jej vlastný názor namiesto toho, aby ju, tak ako doteraz, žiadali o kopírovanie slov niekoho iného. Teraz, keď mala dovolenku, čo naozaj mala, zostal jej čas aj na čítanie niečoho mimo politiky pána starostu.

Dnes ráno sa cítila lepšie. Oveľa lepšie. Jej rozhovor s Aaronom večera večer dopadol nad očakávania. Hoci bol stále sklamaný, že je svadba zrušená, napriek tomu jej neustále opakoval, že ona je dôležitejšia ako svadba.

„Veď sa nemusíme brať práve teraz. Môžeme svadbu odložiť, kým neprestaneš smútiť. Ale stále ťa chcem, Rachel. Vždy som ťa chcel. Ako svoju ženu, ako svoju lásku... Práve teraz prijmem čokoľvek, pretože ťa milujem. Vráť sa ku mne.“

Aaronove slová spálili závoj depresie a smútku, ktorý zahaľoval Rachelinu myseľ. A zrazu bolo všetko jasné. Myslela si, že uteká pred Scotom a svojím otcom a tiež duchom svojej matky. Ale možno utekala aj pred Aaronom, no keď počula jeho hlas hovoriť tie slová... ako keby ho mohla opustiť. Ako vôbec mohla uvažovať o tom, že by od neho odišla preč?

Jeho vyhlásenie jej takmer zlomilo srdce a spôsobilo, že si uvedomila, ako veľmi sa chce stať jeho ženou. A rozhodla sa tiež, že sa dá čo najskôr

dokopy, aby ho nenechala dlho čakať na to, aby sa stal jej manželom. Život je príliš krátky na to, aby sme boli nešťastní. Toľko ju jej matka stihla naučiť.

Gabriel vstúpil do kuchyne s okuliarmi na nose, pobozkal ju na temeno hlavy a posunul pred ňu zväzok bankoviek. Podozrievavo pozrela na hotovosť, rozložila ju a vytreštila oči.

„Prečo mi to dávaš?“

Odkašľal si a posadil sa vedľa nej. „Nejdete s Juliannou nakupovať?“

Prevrátila oči. „Je to *Julia*, Gabriel. A nie, nejdeme. Celý deň pracuje na akomsi projekte s nejakým chalanom, ktorý sa volá Paul. A potom s ním ide na večeru.“

Przniteľ anjelov, pomyslel si Gabriel. Tá nadávka sa mu objavila v mysli, nepozvaná a necenzurovaná, pocítil napätie a v hrudi mu niečo vybuchlo.

Rachel posunula peniaze späť k nemu a vrátila sa k časopisu.

Znovu položil pred ňu ten zväzok bankoviek a povedal: „Vezmi si to.“

„Prečo?“

„Kúp niečo svojej kamarátke.“

Rachel prižmúrila oči. „Prečo? Je to veľa peňazí.“

„Ja viem,“ povedal ticho.

„Päťsto dolárov. Je mi jasné, že peňazí máš dosť, ale preboha živého, Gabriel, to je trochu veľa.“

„Videla si jej byt?“

„Nie. Ty áno?“

Zavrtel sa na barovej stoličke. „Len na chvíľku. Zastihol ju dážď a ja som ju odviezol domov a...“

„A?“ Rachel mu prehodila ruku okolo pliec a s potmehúdskym úsmevom sa k nemu naklonila. „Vysyp to.“

Gabriel jej odstrčil ruku preč a zamračil sa. „Nič také to nebolo. Ale krátko som na tom mieste pobudol, keď som ju vysadil, a je príšerné. Nemá ani kuchyňu, preboha.“

„Žiadnu kuchyňu? Ako to, dočerta?“

„To dievča je chudobné ako kostolná myš. Nehovoriac o skutočnosti, že ťahá so sebou tú nechutnú náhradu školskej tašky. Miň všetky tie

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.